α. *Ζοφερὰ Νύξ*, κ. *Τρελλὴ Νειόνη*, κ. *Σκόρπιοι Μενεξέδες*, κ. *Ἀρχαῖος Σπαρτιάτης*, α. *Ὑπερήφανο Ἑλληνόπουλο*, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδεμία πρότασις δημοσιεύεται, ἐὰν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὰ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἡ λέξις.— Προτείνουν μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχῦον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται. — Ὁ ἐντὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσεν εἰσέτι ὁ προτείνων.]

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: ἡ *Καρδιὰ Ἑλληνίδος* (0) μὲ *Μακεδονικὴν Ἐλπίδα*, *Σεμνὸν Ἴον*, *Ἀνεμώνην τῶν Κρητικῶν Λειμώνων*, *Κρητικὴν Ἀκρογιαλιάν* — ὁ *Θρίαμβος τῆς Ὀρθοδοξίας* (0) μὲ *Παλλάδα*, *Γαλανὴν μας Σταυροφόραν*, *Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα* — ὁ *Ἔγγονος Αὐτοκράτορος* (0) μὲ *Ἡλιακὴν Ἀκτῖνα*, *Γλυκεῖαν Ἑλλάδα*, *Μεῦρα Μάτια*, *Γλυκοχόραμα*— ἡ *Μασκωτ* (0) μὲ *Παλλάδα*, *Λούκισσαν τῶν Σαλόνων*, *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος* — ἡ *Κεφαλληνιακὴ Αὔρα* μὲ *Λούκισσαν τῶν Σαλόνων*, *Ἀγριολούλουδο*, *Λουλοῦδι τοῦ Βράχου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Σεμνὸν Ἴον* (ἔως τὸ θὸν ἐστάλησαν εἰς Πύργον·) *Ρόδον τῆς Κύπρου* (ἡ διεύθυνσίς σου ἠλλάγη· εὔχομαι καλὴν διαμονὴν εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ καλὸν ξεσπάθωμα·) *Ἀθανάσιον Διάκον* (ἐστάλησαν·) *Ζιλχὰ - Χανοὺμ* (ὡραιοτάτη ἡ πρωτοχρονιάτικη ἐπιστολή σου· εὐχαριστῶ διὰ τὰ τόσον καλὰ λόγια·) *Δάφνης Κλωνάρι* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ἔνα Σμυρναῖον* (ἔστειλα·) *Π.Ι.Χατζ.* (αἰτία αἱ ἑορταὶ· ἡ ἀνωμαλία διωρθώθη·) *Ἀχιλ. Β. Ω.* (ἔλαβα·) *Πατρινὸ Σπουργίτι* (ἔστειλα·) *Ἥρωα τοῦ 21* (ἔχει καλῶς·) *Λευκὸν Κρίνον* (σὲ ἀντασπάζονται·) *Ἀπέλπιδα Ἐλπίδα* (ἔχεις δικαίου, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνεται· ἀλλὰ καμμιὰ φορὰ εἰς τὴν παραζάλην... μοῦ ξεφεύγει καὶ κανένα ψευδώνυμον μὴ ἀνανεωθέν·) *Θρίαμβον τῆς Ὀρθοδοξίας* (φαντάζομαι τὴν χαράν σου καὶ γίνομαι εὐτυχής·) *Ἐλένην Κ. Στρ.* (εἰς ἕνα ἔτος μόνον ἔκαμες ὅλας αὐτὰς τὰς προόδους; εὖγε σου!) *Φίλεργον Ἡγεμονίδα* (ἔτσι ἐκλέγονται τὰ περισσότερα ψευδώνυμα: ἀπὸ ἐντύπωσιν καὶ πρὸς ἀνάμνησιν μιᾶς ὡραίας ἀναγνώσεως·) *Δωδωναῖον* (εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἀρετὴν* (προσπάθησε λοιπὸν νὰ ξεσπαθώσῃς· χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Παλλάδα* (περιμένω·) *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Νέαν Σελήνην* (ἡ ἀπόδειξις ἐστάλη πρὸς τὸν φίλον Ι. Χ. ὅταν τυπωθῇ ὁ νέος Τιμοκατάλογος θὰ στείλω πρὸς ὅλους· πρὸς τὸ παρὸν συμβουλεύου τὸν δημοσιευθέντα εἰς τὸ 5ον φύλλον·) *Μικρὸν Κωπηλάτην* (ἔχει καλῶς· θὰ ἔλθῃ ἡ σειρά σου·) *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ χαίρω πολὺ ποῦ οἱ ἀγορασταί σου εἶνε τόσον εὐχαριστημένοι·) *Γουλιέλμον Τέλλον* (χάρτην τῶν Λύσεων ἔστειλα·) *Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκον* (ὅλα τὰ φύλλα ὡς τώρα σοῦ ἐστάλησαν·) *Δημονημένον* (μεταβίβασις ψευδωνύμων δὲν εἶνε δυνατή·) *Μασκώτ*, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Ἰανουαρίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1909, ἐρυθρὰ μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εὑρίσκονται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας καὶ στέλλονται ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας φρ. 1,75.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 9 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 28 Φεβρουαρίου.

[Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον ν' γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 30 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

54. *Λεξίγριφος.*

Τὸ πρῶτόν μου 'ς τὸν Ὄλυμπον
Ἐπάνω κατοικεῖ·
Τὸ δεύτερον εὑρίσκεται
Εἰς τὴ Γραμματική·
Τὸ τρίτον μου 'ς τὴ Μουσικὴ
Βεβαίως θἀπαντήσῃς·
Τὸ τέταρτον 'ς τὰ σύμφωνα
Θὰ εὕρῃς ἂν ζητήσῃς·
Τὸ πέμπτον μου καὶ ἕκτον
Ἁπλοῦν συριστικόν,
Καὶ κωμικὸς διάσημος
Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυκειᾶς Πατρίδας

55. *Στοιχειόγριφος.*

Σταματῶ, βαδίζω, τρέχω,
Ὀπισθοχωρῶ, προβαίνω·
Τὸ κεφάλι μου ἂν κόψῃς,
Στὸ κεφάλι σου ἀναβαίνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νηρέως

56. *Τονόγριφος.*

Εἰς τὴν λέξιν ἄλλον τόνον
Γράφεις, καὶ μὲ τοῦτο μόνον
Ἀντὶ νήσου θὰ ἰδῇς
Κάτοικόν της παρευθύς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ξενιτεμένο Πουλί

57. *Αἴνιγμα.*

Διπλὸ μὲ βλέπεις εἰς τὸ σκότος,
Ἀλλὰ μονὸ 'ς τὸ φῶς·
Ποτὲ δὲν εἶμαι 'ς τὸ κρεββάτι,
Στὸ στρῶμα διαρκῶς!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γορδίου Δεσμοῦ

58. *Ἀστήρ.*

* * * Νἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως, ὥστε καθέτως, ὁριζοντίως καὶδιαγωνίως,νἀναγινώσκωνται χῶραι τῆς Ἑλλάδος.
* * *
* * * * * * Ω * * *
* * *
* * *
* * *

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γλυκοχάραμα

59. *Πυραμίς.*

\+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν τὸ πᾶν.
* + * = Ζῷον τρωκτικόν.
* * + * * = Τραπουλόχαρτον.
* * * + * * * = Ὥρα τοῦ ἔτους.
* * * * + * * * * = Ἐχθρὸς τοῦ Ἡρακλέους.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐπταφώτου Πλειάδος

60—62. *Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα Ζώων.*

1.—Δίκαιος ὁ Νῶε λέγεται.
2.—Σήκω, Ἑλένη, νὰ σοῦ δώσω γάλα.
3.—Τὰ μῆλα γίνονται κομπόστα.

Ἐστάλη ὑπὸ Δ. Σ. Σαλαμάγκα

63. *Ἐπιγραφή.*

Υ Τ Υ Ε Σ
Θ Υ Ε Γ Α
Ν Ο Σ Ρ Ι
Ε Μ Α Ε Σ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τραϊανοῦ

64. *Ἐλλιποσύμφωνον.*

αου-ραο-αο-ωο

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λεϊλᾶς Σουλτάνας

65. *Μαγικὴ Εἰκὼν ἄνευ Εἰκόνος.*

— Ἐμένα, Δημητράκη, δὲν με μέλει κι' ἂν δὲν φάγω ἀπ' αὐτό.
— Ἀπὸ ποιό, Τάκη;
— Μὰ δὲν σοῦ εἶπα;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Καμάρι τῆς Μάνας

66. *Τριπλῆ Ἀκροστιχίς.*

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν χρήσιμον ζῶον, τὰ δεύτερα Μοῦσαν καὶ τὰ τρίτα ἀρχαῖον ποιητήν· 1, Ἀρχαῖος βασιλεύς· 2, Κράτος τῆς Εὐρώπης· 3, Ρῆμα συνώνυμον τοῦ σύρω· 4, Ἑσπεριδοειδές· 5, Ὁμηρικὸς ἥρως· 6, Τροφὴ ζώων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Ἕλληνος

67. *Γρῖφος.*

κρι
κρι ιγ κρι
Σύ, γάμοι κρι ιγ *ἔχοντ'* ιγ κρι *τ'* $\frac{ἦν}{ον}$
ιγ ιγ
κρι ιγ κρι
κρι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰδεολάτρου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ Πειραιεῖς ψευδωνυμούχους (ὄνομα καὶ διεύθυνσιν). —*Κυματίζουσα Κυανόλευκος*, πρῴην *Δοὺξ τῆς Σπάρτης*, ὁδὸς Ἀνδρούτσου, 111, Πειραιεύς. *(Γ, 41)*

Πρώτην φορὰν ἐμφανιζόμενος ἀπὸ τῶν στηλῶν τῆς ἀγαπητῆς «Διαπλάσεως» χαιρετῶ ἅπαντα τὸν Διαπλασιόκοσμον. — *Θρίαμβος τῆς Ὀρθοδοξίας.* *(Γ, 42)*

„ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ"

Ἐφημερὶς ἑβδομαδιαία φιλελευθέρων ριζοσπαστικῶν ἀρχῶν. Δημοσιεύει τακτικῶς δύο ἐνυπόγραφα ἄρθρα τοῦ κ. Γ. Φιλαρέτου. Αἱ δύο σελίδες ἀφιερωμέναι εἰς ἐθνικὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ θέματα, ἡ 3η εἰς νομοδικαστηριακὴν ἀρθρογραφίαν μετὰ χρονικῶν, ἡ 4η εἰς ἐντευκτήριον ἀνακοινώσεων ριζοσπαστικῶν. Ἐκτάκτως ὀκτασέλιδος. Συνδρομὴ ἐτησία, ἀδιαίρετος, προπληρωτέα ἐν Ἀθήναις (ὁδὸς Ἠπίτη 5) καὶ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἐσωτερικοῦ δρ. 3, ἐξωτερικοῦ φρ. 5,50, μετὰ προσθήκης πεντηκονταλέπτου ἀπὸ τῆς 15ης Ἰανουαρίου. *(Γ, 43)*

Ἀνταλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια διὰ φορὰ πανταχόθεν. Ἡ διεύθυνσίς μου· Θεόδωρον Θεοχάρην, μαθητὴν σχολαρχείου, Χαλκίδα. *(Γ, 44)*

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
(Φαίδωνος)
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Α'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Β'
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΣΕΙΡΑ Γ'
ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ
Ἕκαστον δρ 3.
Καὶ τὰ τέσσαρα μαζί, δρ. 10.

Πωλεῖται διὰ τοῦ Πρακτορείου Λεπτὰ 10

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.- Τόμος 17ος *Ἐν Ἀθήναις, 23 Ἰανουαρίου 1910* *Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 8*

ΔΙΠΛΟ ΚΛΑΜΑ

Τῆς Φροσούλας ἡ μητέρα
Ποῦχει δυνατὴ χερούκλα,
Τὲς τῆς ἔβρεξε μιὰ μέρα.

—

Κ' ἡ Φροσούλα της κλαμμένη
Στὴν ξυλένια της τὴν κούκλα
Δίχως λόγο ξεθυμαίνει.

—

Μὲ μιὰ ρήγα της μεγάλη
Καὶ μὲ πεῖσμα τὴν κτυπᾷ·
Πλὴν αὐτὴ στὸ τέλος σπᾷ,
Κ' ἔμεινε χωρὶς κεφάλι.

—

Σὰν τὴν εἶδε 'μπρός της ἔτσι,
τὴν ἐπῆρε λύπη τόση,
Καὶ τῆς κούκλας ἡ κυρὰ
Ἔκλαψε διπλῆ φορά:
Γιὰ τὸ ξύλο ποῦχε φάει,
γιὰ τὸ ξύλο ποῦχε δώσει.

14 Ἰανουαρίου 1910 Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Ο ΜΟΥΤΣΟΣ ΤΗΣ ΝΑΥΑΡΧΙΔΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε φυλλάδιον 7ον)

Καὶ ὁ Βάσος Σπαῆς, ὁ μικρὸς μοῦτσος, ἀντεχαιρέτα μὲ ὅλον τὸ σοβαρόν: «Ὥρα καλὴ ἀπ' τὸ *σάλι!*» (*)

Ἂν ἦτο ἄλλος, ἤθελε φάγει παρὰ μίαν τεσσαράκοντα νὰ τολμήσῃ ν' ἀποκαλέσῃ τὴν ὡραιοτέραν λάντσαν τοῦ στόλου σχεδίαν.

Εἰς τοὺς ἀξιωματικοὺς ὅμως ἦτο πειθαρχικώτατος, ὅπως καὶ εἰς τὴν φωτιὰν ἀτρόμητος. Εἰς μίαν ναυμαχίαν ἐπληγώθη εἰς τὸν καρπὸν τῆς χειρός. Ἔσχισε μίαν φόδραν ἀπὸ τὸ ροῦχό του καὶ ἐτύλιξε τὸ χέρι του, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐστάθη ἐπιδεικτικῶς εἰς τὴν γραμμὴν διὰ νὰ τὸν ἴδῃ ὁ ναύαρχος ὅταν περάσῃ, καὶ τοῦ ἐκακοφάνη ὅταν ὁ ἰατρὸς τοῦ εἶπε: «δὲν εἶνε τίποτα, εἶνε ξέσκουρο».

—Καλά, εἶπεν, ἄλλη φορὰ δὲν θὰ εἶνε.

Ὁ δεύτερος τοῦ καραβιοῦ, ὁ καπτὰν Μανωλάκης, τοῦ ἐτράβηξε τότε ὀλίγον τὸ αὐτί. Ἡ μανία του ὅμως, ὁ ἐνθουσιασμός του ἦσαν τὰ πυροπολικά. Εἶχε ζητήσει ἕνα μολύβι ἀπὸ τὸν γραμματικὸν καὶ ἀκαταπαύστως ἐσχεδίαζεν, ἐσχεδίαζεν. Εἶχεν ἰδῇ τὸ μεγάλον πυροπολικὸν τοῦ Δημαμᾶ, τὴν «Αἴτναν», καὶ σιγὰ-σιγὰ κατώρθωσε νὰ τὸ σχεδιάσῃ λαμπρά. Εἰς ἓν φύλλον χάρτου εἶχε παραστήσει τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ πυροπολικοῦ καὶ εἰς τὸ ἄλλο τὸ ἐσωτερικόν. Τὰ ἔδλεπες ὅλα, ἄρμενα, σκάφος καὶ σύνεργα πυρκαϊᾶς. Ὅλοι οἱ μοῦτσοι τὸν περιεκύκλωναν, καὶ τοὺς ἔκαμνε διδασκαλίαν δεικνύων τὰ σχεδιάσματά του:

«Πκίρνομε μιὰ σακολέβα, καὶ πιὸ καλλίτερα ἀκόμα ἕνα μπρίκι, τρυπᾶμε τὸ κατάστρωμα σὲ εἰκοσιτέσσερες μεριὲς καὶ φιάνομε τοὺς *ρουμπους*. Ἀπὸ κάτω, νὰ ὅπως τὸ βλέπετε στὸ σχέδιο,—βάζομε τὲς μίνες τῆς φωτιᾶς, καὶ στὴ μέση τὲς μίνες τῆς μπαρούτης. Ἔπειτα τὰ βαρέλια μὲ τὲς μπόμπες κι' ἄλλες μπόμπες ἀποκάτω ἀπὸ τὴς μίνες τῆς φωτιᾶς, καὶ ἐδῶ τὴν πίσσα καὶ τὸ νέφτι. Ἀπὸ πάνω τόρα, τὰ κύλινδρα ποῦ θὰ πετοῦν τὲς μπόμπες· βάζομε καὶ τὸ λοῦκι μὲ τὸ φισφίς παντοῦ, τριγύρω, καὶ νὰ τελειώνῃ στὴν κάμαρη τοῦ καπετάνιου, καὶ τρυπᾶμε τὸ μουράγιο γιὰ νὰ μπαινοβγαίνῃ ὁ μπουρλοτιέρης», νὰ, ἔτσι ὅπως τὸ βλέπετε...»

Ὅταν ἡ «Ἀθηνᾶ» ἔμενε μακρότερον τοῦ συνήθους εἴς τινα λιμένα καὶ οἱ ναυτόπαιδες ἐξήρχοντο μὲ ἄδειαν εἰς τὴν ξηράν, ὁ μικρὸς Βάσος ἐσκάρωνεν εὐθὺς μετὰ τῶν ἄλλων μούτσων, ἀπὸ ὅσα παληοσάνιδα ἦτο δυνατὸν νὰ συναθροίσουν, ἓν ὁμοίωμα πυροπολικοῦ ἐπὶ τῆς πλατείας. Ὡς ἐμπρηστικὴ ὕλη ἐχρησίμευον τὰ ροκανίδια. Τὸ τί ἐγίνετο εἶνε ἀπερίγραπτον! Ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν ἀπάνω μαχαλὰ κατέβαιναν νὰ θαυμάσουν τὸ μπουρλότο τῶν μούτσων. Τὸ ὄνειρον τοῦ Βάσου ἦτο νὰ γίνῃ πυροπλοηγὸς καὶ

«Πελώριον νέφος καπνοῦ ὑψοῦται βραδέως πρὸς τὸν οὐρανόν...»
(Σελὶς 70, στ. β'.)

(*) *Σάλι*=σχεδία.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ. Ὁδὸς Σοφοκλέους 7. Στοὰ Πάππου.

ἐφύλαγε τοὺς μισθούς του,—δέκα γρόσια τὸν μῆνα! — διὰ ν' ἀγοράσῃ ὅταν μεγαλώσῃ μπουρλότο, «μὲ τὴν θέλησιν τοῦ καπτὰν Γιώργη», δηλαδὴ τοῦ ναυάρχου Σαχτούρη. Τὸ ἀποταμίευμά του αὐτὸ εἶχεν ὁ μικρὸς εἰς τὸ κόκκινο ἐκ δέρματος σακκουλάκι του, κρεμασμένο πάντοτε ἀπὸ τὸν λαιμόν του καὶ κρυμμένον εἰς τὸν κόλπον του.

*
*

Ἡ «Ἀθηνᾶ», φέρουσα πάντοτε τὴν σημαίαν τοῦ ἀντιναυάρχου Γεωργίου Σαχτούρη, ἀρχηγοῦ τῆς «Β' Ὑδραϊκῆς μοίρας», ἀπετέλει μέρος τοῦ στόλου, ὅστις τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ 1826, ἐπιμόνως διαδρομῶν ὑπὸ τὴν Ὀξεῖαν νῆσον, ἐπεζήτει τὴν κατάλληλον στιγμὴν νὰ ρίψῃ τροφὰς καὶ πυρομαχικὰ εἰς τὸ ἀπεγνωσμένως μαχόμενον Μεσολόγγι.

Τὸ τουρκικὸν ναυτικὸν συνεκέντρου τὰς δυνάμεις αὐτοῦ εἰς τὸν μυχὸν τοῦ Πατραϊκοῦ κόλπου, φοβερὰ σχεδιάζον, ὅτε τὴν πρωΐαν τῆς ὀγδόης Ἰανουαρίου πᾶσαι αἱ ἑλληνικαὶ μοῖραι, ἐπωφεληθεῖσαι εὐνοϊκῆς τοῦ ἀνέμου τροπῆς, ἐπλησίασαν ἀπροσδοκήτως τὸ Βασιλάδι. Παρευθὺς τὰ μεγάλα ἐφόλκια καταβιβάζονται, καὶ κατάφορτα διπυρίτου ρυμουλκοῦνται πρὸς τὴν λιμνοθάλασσαν, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου δύο ἀξιωματικοὶ τῆς ἡρωϊκῆς φρουρᾶς ἀνέρχονται ἐπὶ τῆς ναυαρχίδος κομισταὶ ἐπιστολῶν:

«Οἱ Μεσολογγῖται ὁρκίζονται ὅτι δὲν θέλουν ἀφήσει Αἰγύπτιον ζωντανὸν νὰ γυρίσῃ εἰς τὸν Μωρέαν. Ἀλήθεια, ζητοῦν ψωμί· ἀλλέως βέβαια δὲν ἠμποροῦν νὰ ὑποφέρουν. Πολλοὶ ἀπέθαναν ἀπὸ τὴν πεῖναν. Ἔφαγαν καὶ τρεῖς ὄνους καὶ τρεῖς καμήλους ποὺ ἄρπαξαν τοῦ Ἰμπραήμ».

Εἰς τὰ ὁποῖα ὁ ναύαρχος παρευθὺς ἀπεκρίνετο γράφων: «Θαρρεῖτε· εἴμεθα ἐδῶ καὶ πάσχομεν μαζί σας». Καὶ ὡς ὑστερόγραφον: «μᾶς κάμετε μεγάλην χάριν νὰ μᾶς στείλετε καὶ καμμίαν νέαν ἐφημερίδα». Ὁ βομβαρδισμὸς δὲν εἶχεν ἀκόμη καταστρέψει τὸ τυπογραφεῖον τῶν «Χρονικῶν» (*) τοῦ Μεσολογγίου.

Τὴν ἐπαύριον, ἡ θάλασσα ἐξεμάνη· μόλις δύο ἄγκυραι κατὰ σκάφος κατορθοῦν νὰ συγκρατήσουν τὴν παράταξιν. Τῆς εὐκαιρίας δράττονται παρατόλμως οἱ Τοῦρκοι· δεκατρεῖς φρεγάται καὶ κορβέται, ἡ πρωτοπορεία, ἐπιφαίνονται οὐριοδρομοῦσαι. Ὁ ναύαρχος δὲν προφθάνει σχεδὸν νὰ ὑψώσῃ τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ σήματα:-«ὁ ἐχθρὸς!»,-«ὁ ἐχθρὸς ἔρχεται ἀπάνω μας»,-«τ' ἄρματα 'στὴν κουβέρτα!»-«ὅσοι εἶσθε εἰς τίρα κανονιοῦ, ἀρχίσατε πῦρ!»

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Ἕλληνες, φρονίμως σκεπτόμενοι καὶ μὴ θέλοντες νὰ πάθουν ὅ,τι οἱ Γάλλοι εἰς τὸ Ἀβουκίρ, κόπτουν τὰς ἀγκύρας των, ὁ δὲ κλύδων ἀναλαμβάνει νὰ χωρίσῃ τοὺς ἀντιμαχομένους. Τὸ κῦμα ἀφρίζει, λυσσᾷ, χορεύει ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, εἰσβάλλει διὰ τῶν κανονιοθυρίδων· τὰ πυροβολεῖα πρέπει νὰ κλείσουν, τὰ πυροβόλα νὰ προσδεθοῦν στερεῶς, ἡ μάχη νὰ ἀναβληθῇ μέχρι νεωτέρας διαταγῆς τοῦ . . . Ποσειδῶνος.

Τὴν μεθεπομένην, δευτέρα συνάντησις· ὁ πυροπλητὴς Πολίτης ἀνατινάζει εἰς τὸν ἀέρα τὴν κορβέταν τοῦ Μουσταφᾶ-Τζεσμελῆ. Τὸ θέαμα εἶνε φοβερόν. Πελώριον νέφος καπνοῦ, ἄνω λευκόν, μαῦρον καὶ πύρινον κατὰ τὴν βάσιν, ὑψοῦται βραδέως πρὸς τὸν οὐρανόν· καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον ὁ ἄνεμος τὸ σκορπίζει, τίποτε δὲν ὑπάρχει πλέον ἐκεῖ ὅπου πρὸ ὀλίγων στιγμῶν ἐμάχετο ἡρωϊκῶς ἡ ὑπερήφανος κορβέτα τοῦ καπτὰν-Μουσταφᾶ.

Τὸ ἄλλο πρωὶ ἡ μάχη μετατίθεται πρὸς τὴν ἄκραν τοῦ Ἀράξου, στὴν κάβο-Πάπα. Οἱ Τοῦρκοι κλίνουν πρὸς τὰς Πάτρας καὶ οἱ Ἕλληνες διώκουν μὲ ὅλα τὰ πανιά. Ὁ ἄνεμος ὅμως μεταβάλλεται καὶ τότε διώκουν οἱ Τοῦρκοι «μὲ ὅλα τους τὰ πανιὰ καὶ κουρτελάτσες».

Ἐξαφνα ὅλα ὁμοῦ τὰ ἑλληνικὰ ἀνακωχεύουν καὶ ἀναμένουν τὸν ἐχθρόν. Εἶνε ἡ πέμπτη καὶ ἡμίσεια τῆς ἑσπέρας· ἡ πάλη ἀρχίζει πεισματώδης. Τὸ ἑλληνικὸν πυροβολικὸν ὅταν ἔρχεται «μέσα εἰς τὴν τίραν του», ἔχει τὴν ὑπεροχήν. Ἡ τουρκικὴ ἐν τούτοις ναυαρχίς, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀγῶνος, σημαίνει παραγγέλματα ὄντως ἀπροσδόκητα, καὶ ἐκ τοῦ κόλπου τῶν Πατρῶν προστρέχουν τέσσαρα τουρκικὰ πυροπλικά.

Οἱ Τοῦρκοι φαίνονται μελετῶντες νὰ ποδίσουν ὑπὸ τὴν σκέπην αὐτῶν. Τοῦτο φέρει εἰς τὸν ἀγῶνα τοὺς Ἕλληνας πυροπλητάς· διώκουν ὁρμητικῶς, δύο δὲ ἐφόλκια αὐτῶν μετὰ πυροβολικοῦ καὶ τουφεκιστῶν, ἐπιπίπτουν ἐναντίον ἑνὸς τῶν τουρκικῶν πυροπλικῶν καὶ τὸ καταλαμβάνουν. Τὰ πληρώματα τοῦ στόλου ἀφίνουν πρὸς στιγμὴν τὰς ἄπτρας καὶ τὰ μάκτρα τῶν πυροβόλων, καὶ ἀναβαίνουν εἰς τοὺς ἐπιτόνους διὰ νὰ ἐπευφημήσουν ἐνθουσιωδῶς τοὺς ἡρωϊκοὺς «συντρόφους».

*
* *

Ἡ μοιραρχὶς «Ἀθηνᾶ» μάχεται εἰς τὸ πυκνότατον τῆς παρατάξεως. «Τοὺς ἐδαιμονίσαμε μὲ τὰ κανόνια μας», λέγει τὸ ἡμερολόγιον. Ὁ ἀντιναύαρχος, μὲ τὸ κανοκιάλι στὸ μάτι, παρακολουθεῖ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ τοῦ ἐπιστέγου μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν του, ἀνακοινῶν εἰς αὐτοὺς μετὰ τῆς συνήθους του ζωηρότητος τὰς παρατηρήσεις του, δίδων διαταγάς του:

—«Ὁ ἀρχηγὸς πολεμᾷ σκληρά· κάνει σενιάλον νὰ βαστάξωμεν τὸν ἀ-λεμον, καὶ ἡ νίκη εἶνε ἰδική μας. Καπτὰν Μανωλάκη, κάνε καὶ σὺ ἴδιο σενιάλο στὰ δικά μας τὰ καράβια».

—Καπτὰν Νικολῆ, ὁ Πονέντε-Μαΐστρος δυνάμωσε πολύ: μαζέψτε τὰ πανιά· ἀφῆστε μονάχα τὴν γάμπια καὶ παρακέτο καὶ αὐτὰ δεμένα μὲ μοῦδες, ἄν-γειά σου!»

(Ἕπεται τὸ τέλος) ΚΩΝΣΤ. Ν. ΡΑΔΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΠΕΖΛ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΩΡΙΖΕΤΕ Πέζλ; Εἶνε ἀγγλικὴ λέξις (Puzle) καὶ ἀγγλικὸν παιγνίδι. Κατασκευάζεται δὲ ἀπὸ μίαν εἰκόνα κομμάτιασμένην, τὴν ὁποίαν οἱ παῖκται πρέπει νὰ ἀνασχηματίσουν, συναρμολογοῦντες τὰ κομμάτια.

Ὑπὸ τὴν στοιχειώδη αὐτοῦ μορφήν, τὸ γνωρίζετε αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Κάποτε θὰ ἠγοράσατε θὰ σᾶς ἐχάρισαν ἕνα κουτάκι μὲ δώδεκα ἢ δεκαὲξ κύβους, ἀπὸ καρτόνι ἢ ἀπὸ ξύλον, εἰς κάθε πλευρὰν τῶν ὁποίων ὑπάρχει ζωγραφισμένον καὶ ἀπὸ ἕνα κομμάτι εἰκόνος. Μὲ τοὺς κύβους αὐτοὺς καὶ μὲ ὀλίγον κόπον, τὰ παιδιὰ σχηματίζουν τέσσαρας διαφόρους εἰκόνας, κατὰ τὰ τέσσαρα «ὑποδείγματα» ποῦ ἐμπεριέχονται ἐπίσης εἰς τὸ κουτί.

Αὐτὴ εἶνε ἡ βάσις τοῦ ἀγγλικοῦ Πέζλ, τὸ ὁποῖον ξετρελλαίνει σήμερα μικροὺς καὶ μεγάλους. Μία εἰκὼν διαρρημένη, ὄχι πλέον εἰς δώδεκα ἢ δεκαὲξ ἀλλ' εἰς χίλια καὶ δύο χιλιάδες κομμάτια! Φαντασθῆτε τώρα τί κόπος, ὑπομονὴ καὶ τί καιρὸς χρειάζεται διὰ νὰ συναρμολογηθοῦν ὅλ' αὐτὰ καὶ νὰ ἀποτελεσθῇ ἡ εἰκών! Φαίνεται ὅμως ἡ τοιαύτη ἀσχολία γεννᾷ πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ δίδει μεγάλην ἡδονήν. Διαφορετικὰ δὲν ἐξηγεῖται πῶς περὶ τὴν τράπεζαν τοῦ Πέζλ συναθροίζονται ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἀπὸ τοῦ πάππου μέχρι τοῦ ἐγγόνου, καὶ οἱ φίλοι των, καὶ οἱ προσκεκλημένοι τῶν καὶ πολλάκις ξημερώνονται ἐκεῖ, διὰ νὰ σχηματίσουν μόλις τὸ ἓν δέκατον τῆς διαβολοεικόνος!..

Σημειώσατε δὲ ὅτι οἱ παῖκται τοῦ Πέζλ δὲν εἶνε πάντοτε κοινοὶ ἄνθρωποι. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὸ παίζουν μαγνιωδῶς καὶ ὑπουργοί, καὶ διπλωμάται, καὶ ἐπιστήμονες, καὶ συγγραφεῖς. Ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν εἰσήχθη εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὅπου εὑρίσκει τῆς ἰδίας τάξεως θιασώτας, ἐσχάτως δὲ μᾶς ἦλθε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας. Δύο ἢ τρία σπίτια ἔχουν τώρα καὶ παίζουν Πέζλ· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι παῖκται ὁμιλοῦν τόσον ἐνθουσιωδῶς δι' αὐτό, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι θὰ γενικευθῇ μετ' ὀλίγον καὶ θὰ γίνῃ κ' ἐδῶ τὸ προσφιλέστερον παιγνίδι τῶν συναναστροφῶν τοῦ χειμῶνος.

Μερικοὶ διαμαρτύρονται. «Ὤχ ἀδελφέ, λέγουν, παιγνίδι ποῦ πῆγαν καὶ βρῆκαν! Σὲ πιάνει πονοκέφαλος μόνον νὰ βλέπῃς τὰμέτρητα ἐκεῖνα κομμάτια. Φαντάσου τί θὰ σὲ πιάσῃ, ἂν βαλθῇς μὲ τὰ σωστά σου νὰ τὰ ταιριάσῃς καὶ νὰ εὕρῃς τὴν ἄκρη!..Ἕνα παιγνίδι ἐπιτέλους ποῦ δὲν τελειόνει ποτέ!..»

Ἀλλ' αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ δυσκολία εἶνε ποῦ δίδει τὴν μεγάλην ἡδονήν. Ἐπιμένει κανείς, πεισματόνει, θέλει καὶ καλὰ νὰ εὕρῃ μέσα εἰς τὰ χίλια τὸ κομμάτι ποὺ θὰ ταιριάσῃ. Καὶ ὅταν μετὰ πολύωρον ψάξιμον τὸ ἀνακαλύψῃ, αἰσθάνεται τόσην χαρὰν ὡς νὰνεκάλυψε θησαυρόν:

—Νά το! τὸ βρῆκα! ἰδέτε πῶς ταιριάζει!

Θὰ πῆτε: «Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἐταίριαξεν ἕνα κομμάτι, δέκα κομμάτια, ἑκατόν, χίλια, καὶ ἡ εἰκὼν ἔγεινεν εἰς τὴν ἐντέλειαν...διὰ νὰ διαλυθῇ καὶ πάλιν εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. Τὸ ἀποτέλεσμα ἀξίζει τὸν κόπον;»

Ἄ, μὴν τὸ λέγετε αὐτό! Κανενὸς τέτοιου παιγνιδιοῦ τὸ ἀποτέλεσμα δὲν ἀξίζει τὸν κόπον. Ἀπεναντίας αὐτὸς ὁ κόπος εἶνε τρόπον τινὰ τὸ ἀποτέλεσμά του καὶ ἡ ἀξία του. Φύσει ὁ ἄνθρωπος ἐπιζητεῖ τὰ ἐμπόδια κ' αἰσθάνεται εὐχαρίστησιν νὰ τὰ ὑπερνικᾷ. Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει καμμίαν ἀξίαν χωρὶς τὰς δυσκολίας, χωρὶς τὰ ἐμπόδια ποῦ δίδουν τὸν κόπον ἀλλὰ καὶ τὴν εὐχαρίστησιν τῆς νίκης. Καὶ τὸ παιγνίδι εἶνε μικρογραφία τῆς ζωῆς. Παίζων, κοπιάζει κανεὶς διὰ νὰ νικήσῃ, καὶ εἰς τὴν εὐχαρίστησιν τῆς νίκης λησμονεῖ καὶ παραβλέπει ὅτι ὁ κόπος του εἶνε μάταιος.

Βεβαίως, ἐπειδὴ τὸ παιγνίδι δὲν ἔχει ποτὲ σπουδαῖον πρακτικὸν ἀποτέλεσμα, δὲν πρέπει νὰ εἶνε καὶ πολὺ κοπιῶδες. Ἀλλὰ πάλιν, ἕνα παιγνίδι διὰ μεγάλους δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε τόσον ἁπλοῦν καὶ εὔκολον, ὅσον ἕνα παιγνίδι διὰ μικρούς! Διὰ τοῦτο ἡ εἰκών, ἡ ὁποία διὰ τοὺς μικροὺς ἀρκεῖ νὰ διαιρεθῇ εἰς δώδεκα ἢ δεκαὲξ κομμάτια, διὰ τοὺς μεγάλους γίνεται χίλια καὶ δύο χιλιάδες. Ὅλα εἶνε σχετικά...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

*) Ἡ πρώτη ἑλληνικὴ ἐφημερίς, ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Μάγερ.

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς'. *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: *— Εἰς τὸν λοχαγὸν τῶν οὐσσάρων καὶ ἔμπιστον ὑπασπιστήν του Λουδοβίκον Κορμᾶν, ὁ Μέγας Ναπολέων ἔχει ἀναθέσῃ ἐπικίνδυνον ἀποστολήν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ τὸν συνοδεύσῃ καὶ ὁ μικρὸς βοημὸς Τιάρκος. Ὁ Βοδόγ, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀτσιγγάνων καὶ θεὸς πατὴρ τοῦ Τιάρκου καὶ τῆς Ζινέττας, μετημφιεσμένος τώρα εἰς μονόφθαλμον ἐπαίτην, τριγυρίζει τὴν οἰκίαν τοῦ Κορμᾶ,—εἰς τὴν πόλιν Μπραουνάου τῆς Αὐστρίας, ὅπου καὶ τὸ στρατάρχεον τοῦ Ναπολέοντος,—διὰ νὰ μάθῃ ἂν ὁ λοχαγὸς καὶ ἡ σύζυγός του Δευκοθέα σκοπεύουν νὰ κρατήσουν καὶ νὰ υἱοθετήσουν τὸν μικρὸν Τιάρκον, τὸν ὁποῖον εἶχον εὕρῃ εἰς τὸν δρόμον, ἐπίτηδες ἐγκαταλειφθέντα ὑπὸ τοῦ Βοδόγ.*

Ὁ Τιάρκος ἢ θὰ συνώδευε τὴν Λευκοθέαν, ἐπιστρέφουσαν εἰς τὸ Παρίσι, ἢ θὰ ἔμενεν ἐκεῖ, ἐγκαταλειπόμενος καὶ ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὁ Βοδὸγ ἦτο ἕτοιμος νὰ τὸν ξαναπάρῃ.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἡμέρας τὴν ὁποίαν διηγήθημεν εἰς τὸ προηγούμενον κεφάλαιον, ὁ μικρὸς βοημός, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ πρωὶ διὰ νὰ εὕρῃ τὴν ἀτσιγγάνικην στολήν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποσχεθῇ εἰς τὸν λοχαγόν.

Ὁ Βοδὸγ ἦτο ἐκεῖ, εἰς τὴν συνήθη του θέσιν παρὰ τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, ἡ ὁποία ἐτριγύριζε τὸν κῆπον τοῦ Κορμᾶ, ἀγνώριστος πάντοτε καὶ παρατηρῶν τὰ πάντα.

Μόλις εἶδεν ἐξερχόμενον τὸν Τιάρκον, ἤρχισε νὰ τὸν ἀκολουθῇ, ἀποφασισμένος νὰ τὸν πλησιάσῃ καὶ νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ, χωρὶς, ἐννοεῖται, νὰ τοῦ δώσῃ γνωριμίαν.

Ὁ γέρων βοημὸς θὰ ἠμποροῦσεν εὐκολώτατα νὰπατήσῃ τὸν μικρὸν καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ τῷ διηγηθῇ ὅλα ὅσα τῷ συνέβησαν ἀπὸ τῆς εἰσόδου του εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ.

Ὁ Τιάρκος ἐφαίνετο διστάζων ποίαν διεύθυνσιν νὰ λάβῃ καὶ ἐκύτταζε γύρω του ὡς ἀναζητῶν κάποιον, τὸν ὁποῖον δὲν εὕρισκεν. Ἐπιτέλους ἐξεκίνησε, χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸν ἐπαίτην, καὶ ἀφοῦ διέσχισε τὰς κυριωτέρας ὁδοὺς τοῦ Μπραουνάου, πάντοτε ἀκολουθούμενος μακρόθεν ὑπὸ τοῦ Βογέδ, ἀφῆκε τὴν πόλιν κ' ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἐξοχήν. Ἤλπιζε νὰ εὕρῃ ἐκεῖ, παρὰ τὰ ὀχυρώματα, τὸν ἄνθρωπόν του, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀκριβῶς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὸν παρηκολούθει...

Ὁ μικρὸς ἐπλανᾶτο ἐδῶ κ' ἐκεῖ μὲ βραδὺ βῆμα, συλλογιζόμενος ἂν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν οἰκίαν, χωρὶς τὴν στολήν, τὴν ὁποίαν εἶχεν ὑποσχεθῇ κάπως ἀπερισκέπτως εἰς τὸν λοχαγόν. Ἡ ἀποτυχία αὐτὴ ἐπλήγονε τὴν φιλαυτίαν του. Θὰ ἦτο τόσον εὐτυχὴς ἂν ἠμποροῦσε νὰ φανῇ χρήσιμος εἰς τὸν νέον του προστάτην καὶ εἰς τὴν σύζυγόν του, οἱ ὁποῖοι τῷ εἶχαν δείξῃ τόσην καλωσύνην!...

Ἔξαφνα, στραφείς, ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς.

Ἐκεῖ-πέρα, κοντὰ εἰς τὸ μεγάλον ἐκεῖνο δένδρον, δὲν ἦτο ὁ ζητιάνος μὲ τὸν μαῦρον ἐπίδεσμον; Ναί, καλέ· αὐτὸς ἦτο!

Ὁ Τιάρκος ἔτρεξε γρήγορα πρὸς τὸν ἐπαίτην ὡς νὰ ἐφοβεῖτο μὴ τοῦ φύγῃ. Ἀλλ' αὐτὸς εἶχε καλοκαθήσῃ παρὰ τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου κ' ἐφαίνετο περιμένων τὴν ἐλεημοσύνην τῶν διαβατῶν.

Ὁ μικρὸς βοημός, τοῦ ὁποίου ἡ τσέπη ἦτο γεμάτη χάρις εἰς τὴν Λευκοθέαν, ἔρριψεν ἓν νόμισμα εἰς τὴν χεῖρα τοῦ πτωχοῦ γέροντος.

— Εὐχαριστῶ πολύ, (*) ἀπεκρίθη αὐτὸς μὲ ἠλλοιωμένην φωνήν, ἡ ὁποία δὲν ὑπενθύμιζε διόλου τὴν εὔηχον τοῦ βασιλέως Βοδὸγ. Κάθεσαι λιγάκι κοντά μου, μικρέ μου φίλε, ἂν δὲν σοῦ κακοφαίνεται, νὰ κάμῃς συντροφιὰ τοῦ ζητιάνου τοῦ Μονομμάτη;

— Μπᾶ; ἔτσι σὲ λένε; ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος ἔκπληκτος.

Ὁ γέρων ἐξήγησεν, ὅτι τὸ *παρατσοῦκλι* ὠφείλετο εἰς τὸν μαῦρόν του ἐπίδεσμον, ἔπειτα ἠρώτησε τὸν μικρὸν ἂν ἤθελε νὰ τῷ δείξῃ τὰ ὡραῖα μαχαιρομάνικα ποῦ κατεσκεύαζε.

Ταῦτα λέγων, ἐξήγαγεν ὁλόκληρον συλλογὴν ξυλίνων καὶ κοκκαλίνων λαβῶν, καὶ τὰς παρέταξεν ἐνώπιον τοῦ Τιάρκου, ὁ ὁποῖος, περιχαρὴς διότι τῷ ἐδίδετο ἀφορμὴ νὰνοίξῃ ὁμιλίαν μὲ τὸν Μονομμάτην, ἔσπευσε νὰ καθήσῃ πλησίον του ἐπὶ τῆς χλόης.

Ἀφοῦ ἐθαύμασε τὰ μαχαιρομάνικα, ὁ Τιάρκος, κάπως στενοχωρημένος, ἤρχισε νὰ συλλογίζεται μὲ ποῖον τρόπον θὰ ἐπρότεινεν εἰς τὸν ζητιάνον νὰ τῷ δώσῃ τὰ ροῦχά του, ὅταν ὁ Μονομμάτης τὸν ἐπρόλαβε καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Δὲν εἶσαι βέβαια ἀπὸ ἐδῶ...Μπῆκες στὸ Μπραουνάου μὲ τὸ στρατὸ τοῦ Ναπολέοντος;

Ὁ Τιάρκος ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἦτο οὔτε Γάλλος, οὔτε Αὐστριακός, ἀλλ' ἀτσίγγανος.

— Καλὰ τὸ ἐκατάλαβα, ἀπήντησεν ἀπαθῶς ὁ Βοδόγ, προσποιούμενος ὅτι προσέχει εἰς τὰ μαχαίρια του. Φαίνεται ὅμως, δὲν θὰ ξεύρῃς ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων ἀπηγόρευσεν εἰς τοὺς ἀτσιγγάνους νὰ μένουν εἰς μέρη κατεχόμενα ἀπὸ τὰ στρατεύματά του. Πῶς σὲ ἀφίνουν οἱ γονεῖς σου νὰ γυρίζῃς

*) Ἴδε εἰκόνα προηγουμένου φύλλου, σελ. 62.

στὴν πόλι, μὲ κίνδυνο νὰ σὲ συλλάβῃ καμμία περίπολος;

— Δὲν ἔχω γονεῖς, ἀπήντησεν ὁ Τιάρκος.

— Ὁ ἀφέντης σου τότε;

— Ὁ ἀφέντης μου χάθηκε.

— Πῶς τὸν ἔλεγαν;

— Βοδόγ.

Ὁ γέρων, ἀπαθέστατος, ἔκαμε τάχα, ὅτι συγκεντρόνει τὰς ἀναμνήσεις του.

— Ναί, ναί, εἶπε· πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἀπήντησα στὸ δρόμο ἕνα γέροντα ποὺ τὸν ἔλεγαν ἔτσι... Δὲν ἦταν ψηλός, μὲ μακρυὰ ἄσπρη γενειάδα;

— Μάλιστα, αὐτὸς ἦταν! ἔσπευσε νὰ ἀποκριθῇ ὁ μικρὸς συγκεκινημένος, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐμάνθανε τί ἀπέγεινεν ὁ κύριός του. Πέ μου γρήγορα, ποῦ εἶνε;

— Τώρα; πολὺ μακρυὰ βέβαια. Οἱ Γάλλοι τοῦ πῆραν τὸ κόκκινο ἁμάξι.

— Ἄ, ἐψιθύρισεν ὁ Τιάρκος· τὸ ἁμαξόσπιστο· ἀμὲ ἡ Ζινέττα;

— Θὰ λὲς βέβαια γιὰ ἕνα ὡραῖο κοριτσάκι μὲ ξανθὰ μαλλιά, ποῦ εἶχε μαζί του;

— Ἀκριβῶς.

— Λοιπόν, παιδί μου, μὴν ἐλπίζῃς πῶς θὰ ἰδῇς γρήγορα οὔτε τὸν ἕνα οὔτε τὴν ἄλλη. Τοὺς ἔστειλαν στὴ Γαλλία.

— Εἶσαι βέβαιος;

— Βεβαιότατος. Ἔφυγε γιὰ τὸ Παρίσι μὲ συνοδεία χωροφυλάκων.

Χωρὶς νὰ ἐκπλαγῇ ὁ μικρὸς διὰ τὸ ἀπίθανον τῆς διηγήσεως τοῦ ἐπαίτου,— διότι εὕρισκε φυσικώτατον τὸ νάπασχολήσῃ τοὺς χωροφύλακάς του ὁ Ναπολέων διὰ νὰ συνοδεύσουν τὸν βασιλέα Βοδόγ,—δὲν ἠμποροῦσε μολοντοῦτο νὰ ἐξηγήσῃ πῶς εὑρέθη εἰς τὸν δρόμον ἐγκαταλελειμμένος.

— Φαίνεται ὅτι ὁ ἀφέντης σοῦ ἤθελε νὰ σὲ ξεφορτωθῇ, τῷ εἶπεν ὁ Μονομμάτης.

Εἰς τοῦτο ὁ μικρὸς ἔγεινε κατακόκκινος ἀπὸ θυμόν. Ὄχι, ἤτο ἀδύνατον· ἀγαποῦσε τὸν βασιλέα, καὶ ὁ βασιλεὺς τὸν ἀγαποῦσεν ἐπίσης. Ὄχι! Ὁ Βοδὸγ δὲν θὰ τοῦ ἔκαμνε ποτὲ κακόν, καὶ ἂν τὸν ἐγκατέλειψε, θὰ τὸ ἔκαμε διότι δὲν ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ διαφορετικά...

Βλέπων τὸν θυμὸν τοῦ Τιάρκου, ὁ ἐπαίτης ἐμειδίασεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν· ἀλλ' ἐξήλειψε ταχέως τὸ μειδίαμά του, καὶ ἤρχισε νὰ συνομιλῇ ἀδιαφόρως δῆθεν μετὰ τοῦ μικροῦ, καὶ νὰ τὸν ἐρωτᾷ. Ἀνύποπτος ὁ Τιάρκος, τῷ εἶπεν ὅλα ὅσα ἐπεθύμει νὰ μάθῃ: πῶς τὸν ἐδέχθησαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀξιωματικοῦ, πῶς τὸν ἠγάπησαν, πῶς ἐσκέπτοντο νὰ τὸν πάρουν μαζί των εἰς τὴν Γαλλίαν. Εἶπεν ἀκόμη καὶ διὰ τὴν μυστικὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀξιωματικοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν ἐχρειάζετο μίαν φορεσιὰν ἀτσιγγάνου.

«Ὁ Τιάρκος διέκρινε μίαν σκιάν..»

— Εὐκολώτατο πρᾶγμα, ἀνέκραξεν ὁ Μονομμάτης· ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω τὴ δική μου.

Εἰς τὴν πρότασιν αὐτὴν ὁ μικρὸς ἀνεσκίρτησε. Κ' εὐχαριστήσας μὲ διάχυσιν τὸν νέον του φίλον, τὸν ἠκολούθησεν εἰς τὴν κατοικίαν του, ὅπου, καθὼς τῷ εἶπε, θὰ τῷ παρέδιδε τὴν πολυπόθητον στολήν.

Καθ' ὁδὸν ὁ Μονομμάτης συνεβούλευε τὸν Τιάρκον.

— Βλέπεις, παιδί μου, τῷ ἔλεγεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ συλλογίζεσαι πιὰ τὸν παλιό σου ἀφέντη, ποῦ, ὅπως καὶ νὰ πῇς, σὲ παράτησε. Ἀφοῦ ἡ καλή σου τύχη σ' ἔρριξε στὰ χέρια Γάλλων ποῦ σ' ἀγαποῦν, νὰ κάμῃς ὅ,τι μπορεῖς γιὰ νὰ μείνῃς μαζί τους καὶ νὰ γίνῃς καὶ σὺ Γάλλος. Αὐτὸ εἶνε τὸ μέλλον σου!

— Περίεργο! ἀνέκραξεν ὁ Τιάρκος· μοῦ λὲς τὰ ἴδια ποῦ μοῦ ἔλεγε καὶ ὁ ἀφέντης μου τὴν ἡμέρα ποῦ τὸν ἔχασα.

— Μὰ γιατὶ εἶνε τὸ καλλίτερο ποῦ ἔχεις νὰ κάμῃς, ἀπεκρίθη ὁ Μονομμάτης. Καὶ μεταβάλλων ἀκόμη περισσότερον φωνὴν καὶ τρόπον, ἐπήνεσε πολὺ τὸν Τιάρκον ποῦ ἐσκέφθη νὰ συνοδεύσῃ τὸν ἀξιωματικὸν εἰς τὴν ἐκστρατείαν του.

— Νὰ κάμῃς ὅ,τι μπορεῖς γιὰ νὰ βοηθήσῃς τὸ λοχαγό 's αὐτὴ τὴν πρίστασι, τῷ εἶπε. Ἂν φανῇς γενναῖος, ἔξυπνος, ἐπιτήδειος, ὁ νέος σου προστάτης δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψῃ, κι' ἴσως σὲ κάμῃ στρατιωτικό, πιὸ εἶνε βέβαια καλλίτερο παρ' ἂν ἔμενες ἀτσίγγανος.

Οὕτω συνομιλοῦντες, ἔφθασαν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅπου ἔμενεν ὁ ἐπαίτης.

Ἦτο καλὸν ξενοδοχεῖον εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως. Ἂν ὁ Τιάρκος ἦτο ἐμπειρότερος, θὰ ἠποροῦσε πῶς ἕνας πτωχὸς ζητιάνος σὰν τὸν Μονομμάτην ἠμποροῦσε νὰ κατοικῇ εἰς τόσον εὔπρεπὲς ξενοδοχεῖον! Ἀλλ' ὁ μικρὸς δὲν ἐσκέπτετο τώρα ἄλλο ἀπὸ τὴν στολήν καὶ ἐπερίμενεν εἰς τὴν θύραν νὰ τὴν φέρῃ ὁ Μονομμάτης.

Πραγματικῶς, μετ' ὀλίγον ὁ τόσον ὑποχρεωτικὸς ζητιάνος ἐπανῆλθε κρατῶν δέμα ὀγκῶδες.

— Πάρε, εἶπε πρὸς τὸν Τιάρκον· δὲν λείπει τίποτα· οὔτε τὸ σακκοῦλι μὲ τὰ μαχαιρομάνικά μου· ἔτσι ντυμένος ὁ ἀφέντης σου, θὰ μπορέσῃ νὰ περάσῃ ἀπ' ὅπου θέλῃ, χωρὶς νὰ τὸν γνωρίσῃ κανείς.

— Ὦ, εὐχαριστῶ πολύ! ἀνέκραξεν ὁ Τιάρκος περιχαρής.

Ἠθέλησε τότε νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἐπαίτην τὰ χρήματα, μὲ τὰ ὁποῖα τὸν εἶχεν ἐφοδιάσῃ ἡ Λευκοθέα· ἀλλ' ἐκεῖνος ἠρνήθη μὲ ἀξιοπρέπειαν.

— Κράτησε τὰ λεπτά σου, τῷ εἶπε, ἀλλὰ μὴν ξεχνᾷς τὰς συμβουλάς μου. Γίνου Γάλλος στρατιώτης!

— Τί νὰ κάμω! ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος μὲ στεναγμόν· ἀφοῦ δὲν πρόκειται πιὰ νὰ ξαναϊδῶ τὸν ἀφέντη μου καὶ τὴ Ζινέττα!..

«Νὰ κάμῃς ὅ,τι μπορεῖς γιὰ νὰ βοηθήσῃς τὸ λοχαγό...»
(Σελὶς 72, στ. γ'.)

Καὶ ἐγύρισεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Λουδοβίκου Κορμᾶ, φέρων θριαμβευτικῶς τὸ δέμα του.

Ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἡ σύζυγός του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐβασίσθησαν καὶ πολὺ εἰς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ μικροῦ βοηθοῦ, μὲ πολὺ εὐχάριστον ἔκπληξιν ὑπεδέχθησαν τὰ ράκη τοῦ Μονομμάτη.

— Ὡρισμένως, ἐσκέφθη ὁ Κορμᾶς, τὸ παιδὶ αὐτὸ εἶνε τετραπέρατο!

Καὶ ἀφοῦ τὸν συνεχάρη θερμῶς, τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ νεχώρουν μαζὶ τὴν ἰδίαν νύκτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΑΠΡΟΟΠΤΟΣ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ Καρλῆς.

Ἦτο περίπου ἡ ἑνδεκάτη ἑσπερινή, ὅταν ὁ Λουδοβίκος Κορμᾶς, μετημφιεσμένος μὲ τὰ φορέματα τοῦ Μονομμάτη, παρηλλαγμένος μὲ ψεύτικα γένεια, μὲ βαμμένα χέρια, καὶ μὲ τὸ δισάκκι τοῦ ζητιάνου εἰς τὸν ὦμον, ἦλθε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν Τιάρκον ὅτι ἦτο ὥρα νὰ ξεκινήσουν.

Ὁ μικρὸς ἐξήτασε προσεκτικῶς τὸν ἀξιωματικόν, καὶ βλέπων αὐτὸν τόσον τελείως ἀγνώριστον, τῷ εἶπε μετὰ χαρᾶς ὅτι, ἂν τὸν συνήντα εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν βοημῶν, ἀσφαλῶς θὰ τὸν ἐξελάμβανεν ὡς ἀτσίγγανον.

Οἱ δύο, ἀκολουθούμενοι καὶ ὑπὸ τῆς Λέας, τὴν ὁποίαν, διὰ νὰ ὁμοιάζουν περισσότερον μὲ ἀληθινοὺς βοημούς, ἀπεφάσισαν νὰ πάρουν μαζί των, κατέβησαν ἀθορύβως εἰς τὸν κῆπον, ὅθεν ἐλογάριαζαν νὰ ἐξέλθουν, χωρὶς νὰ κινήσουν τὴν προσοχὴν τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν γειτόνων.

Ἡ Λευκοθέα τοὺς συνώδευσε μέχρι τῆς μικρᾶς θύρας. Μὲ πόσην συγκίνησιν ἡ χορεύτρια ἀπεχαιρέτησε τὸν σύζυγόν της! Ἀλλ' ὡς θαρραλέα σύζυγος στρατιωτικοῦ, συνεκράτησε τὰ δάκρυά της καὶ ἠσπάσθη διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν ἀξιωματικόν, χωρὶς νὰ λησμονήσῃ καὶ τὸν Τιάρκον.

— Νὰ εἶσθε ἥσυχη, κυρία Λευκοθέα, τῆς εἶπεν ὁ μικρὸς εἰς τὸ αὐτί· θὰ γυρίσωμε σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς. Οἱ δρόμοι ἐμένα μὲ γνωρίζουν!..

Ὁ ἀξιωματικὸς καὶ τὸ παιδίον ἐξῆλθον ἀκωλύτως ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἐπῆραν τὸν δρόμον τοῦ Λίντς.

Ἐβάδιζαν ἀπὸ τινων στιγμῶν ἐπὶ τῆς ἐρήμου λεωφόρου, ὅταν ὁ μικρὸς βοημὸς εἶπε πρὸς τὸν ἀξιωματικόν:

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Δένδρον μὲ βραχιόλι.

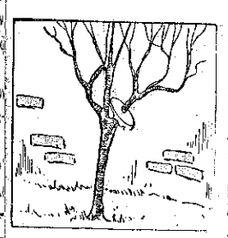

Τὸ δενδράκι ποῦ βλέπετε ἐδῶ εἶνε νεαρὰ κερασέα, ἡ ὁποία ἑτοιμάζεται ν' ἀνθίσῃ. Ἀλλὰ δι' αὐτὸ μόνον βεβαίως δὲν θὰ ἤξιζε τὴν τιμὴν νὰ φωτογραφηθῇ, ἐὰν δὲν ἦτο ἀπὸ τὰ σπανιώτατα δένδρα εἰς τὸν κόσμον ποῦ φοροῦν...βραχιόλι!

Τὸ βραχιόλι τῆς κερασέας μας εἶνε ἁπλούστατα ὁ πάτος μιᾶς πηλίνης γάστρας. Εὑρέθη ἐκεῖ ἐμπρός της ὅταν ἐφύετο, καὶ ὁ κλάδος ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν τρύπαν τοῦ πηλίνου δίσκου, τὸν ὁποῖον συμπαρέσυρεν οὕτω πρὸς τὰ ἐπάνω μὲ τὴν μεγάλην δύναμιν τῆς βλαστήσεως. Ὁ κλάδος ἐξηκολούθησε νὰ μεγαλόνῃ, φορῶν πάντοτε τὸν πάτον τῆς γάστρας, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται σήμερον εἰς τὸ μέσον τοῦ δένδρου, ἐκεῖ ὅπου τελειόνει ὁ κορμὸς καὶ ἀρχίζουν αἱ διακλαδώσεις.

Τὰ κηρία τοῦ βοσκοῦ

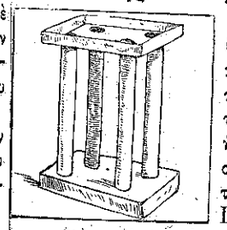

Γέρων βοσκός, ὑπηρετῶν εἰς ἓν κτῆμα τοῦ Καιμπριτσχάτερ, ἀπὸ τῆς νεαρᾶς του ἡλικίας κατασκευάζει μόνος τὰ κηρία του. Πρὸς τοῦτο μεταχειρίζεται τὸ μηχάνημα ποῦ βλέπετε ἐδῶ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τέσσαρας σωλῆνας, οἱ ὁποῖοι ὑποβαστάζουν ἕνα δίσκον καὶ σχηματίζουν ἐπ' αὐτοῦ τέσσαρας τρύπας, εἰς τὰς ὁποίας ὁ γέρων βοσκὸς χύνει λίπος καὶ κηρὸν ἀναλελυμμένον, ἀφοῦ τοποθετήσῃ εἰς κάθε σωλῆνα τὸ φυτίλι του. Ἅμα κρυώσουν τὰ κηρία, ἐξάγονται ἀπὸ τὰ καλούπεια των καὶ εἶνε ἕτοιμα νὰ χρησιμοποιηθοῦν.

Τὸ μηχάνημα αὐτὸ εἶνε ἀρχαῖον. Ὁ βοσκὸς τὸ ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τὸν πάππον του, ὁ ὁποῖος ἐπίσης τὸ εἶχεν εὕρῃ εἰς τὸ σπίτι.

Περίεργος ρίζα

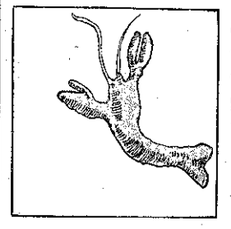

Ἡ ρίζα αὐτὴ ἀνευρέθη ἐσχάτως εἰς ἕνα κῆπον τῆς Πομμερανίας. Ὁμοιάζει καταπληκτικῶς μὲ καραβίδαν. Ἠδὲ εἰκὼν ποῦ δημοσιεύομεν, εἶνε ἀπὸ φωτογραφίαν, ἡ ὁποία ἔγεινε μόλις ἡ ρίζα ἐξήχθη ἀπὸ τὴν γῆν, χωρὶς νὰ τροποποιηθῇ διόλου.

Στιγματισμὸς πρωτοφανὴς

Ὁ κ. Μάντερς, ἕνας ἰδιοτρόπος Ἄγγλος, συνέλαβε τὴν παράδοξον ἰδέαν νὰ ζωγραφίσῃ ἐπὶ τῆς φαλάκρας του τὴν εἰκόνα τοῦ βασιλέως Ἐδουάρδου Ζ' διὰ στιγματισμοῦ! Τὸ ἀριστούργημα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐστοίχισε πολλοὺς πόνους εἰς τὸν δυστυχῆ κ. Μάντερς,—διότι, ὡς γνωστόν, εἰς τὸν στιγματισμὸν τὸ δέρμα κεντᾶται μὲ βελόνας,—ἐξετελέσθη ἐντὸς δέκα ὡρῶν ὑπὸ τοῦ διασήμου στιγματιστοῦ ζωγράφου Μπούρσετ. Ἡ ὁμοιότης εἶνε τελεία. Ἀλλὰ τί τρέλλα!..

Ὀπτικὸν Πείραμα.

Θέλετε νὰ ἰδῆτε ἐὰν ἔχετε καλὰ μάτια; Ἀτενίσατε ὀλίγον τὰ τρία αὐτὰ γράμματα. Ἐὰν σᾶς φανοῦν τοῦ ἰδίου ἐντελῶς μαύρου χρώματος καὶ τὰ τρία, σημαίνει ὅτι βλέπετε καλά. Ἐὰν ἀπεναντίας κάποιον σᾶς φανῇ βαθύτερον ἢ ἀνοικτότερον ἀπὸ ἄλλο, σημαίνει ὅτι ἡ ὅρασίς σας εἶνε ἐλαττωματική.

Διόρθωσις: — Ἡ ὁδηγία τοῦ Ὀπτικοῦ Πειράματος τοῦ προηγουμένου φύλλου, ἐδημοσιεύθη λανθασμένη. Πρέπει νὰ κλείσετε τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν καὶ νὰ πλησιάσετε βραδέως τὸ Χ πρὸς τὸν δεξιόν. Τότε θὰ ἐξαφανισθῇ διὰ μίαν στιγμὴν ὁ λευκὸς κύκλος.

Μαγικὴ Εἰκών.

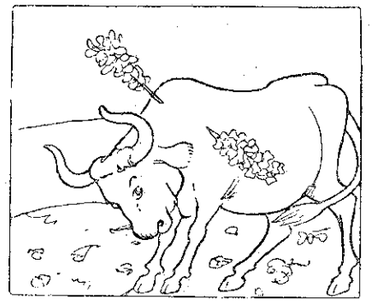

Ποῦ εἶνε ὁ Ταυρομάχος;

Λύσις

τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος τοῦ προηγουμένου φύλλου:

Παρὰ τοὺς πέδας τοῦ μικροῦ, μεταξὺ τῶν γραμμῶν ποῦ παριστάνουν τὸν δρόμον, διακρίνεται τὸ ἔτος 1872.

Ἴδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ Β

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

. . . . . Εἶνε ἡ μυρουδιὰ τοῦ ρόδου ποῦ μαράθηκε, εἶνε ἡ ἐπῳδὸς τοῦ παληοῦ τραγουδιοῦ ποῦ ἀκούσαμε κάποτε, καὶ ὅμως ἀντηχεῖ πάντοτε εἰς τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς μας... Εἶνε τὸ ξηρὸ πατημένο λουλοῦδι ποῦ βρίσκομε ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῶν βιβλίων μας καὶ μᾶς θυμίζει ὅ,τι ἐποθήσαμε, ὅ,τι ἐκλαύσαμε, ὅ,τι εἴχαμε καὶ δὲν ἔχομε πιά. Εἶνε ἡ γλυκειὰ παρηγοριὰ ἐκείνων ποῦ δυστυχοῦν, ὁ ἔπαινος ἐκείνων ποῦ ἔκαναν μιὰ καλωσύνη, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰώνιο βάσανο ἐκείνων ποῦ τὴν καρδιάν των βαρύνει μιὰ περασμένη κακία...

Ἀγαπᾶτε τὴν καλὴν θεὰν ποῦ λέγεται Ἀνάμνησις. Μεθκύριον, ὅταν θὰ γίνετε μεγάλοι, ὅταν τὰ ἀγνὰ μέτωπα σκιάσουν αἱ φροντίδες, νὰ ξεύρατε πόσες φορὲς θὰ κλαύσετε ἀνακουφιστικὰ ἐμπρὸς 'ς ἕνα παληὸ βιβλίο, ἐμπρὸς 'ς ἕνα παιδικὸ φόρεμα, ἐμπρὸς ς' ἕνα ἄνθος ξηρό, καὶ πόσες φορὲς δὲν θὰ βρῆτε τὴν λήθη κάθε δυστυχίας μέσα 'ς ἕνα παληὸ τραγοῦδι ποῦ θὰ σᾶς μεταφέρῃ εἰς τὴν καλὴ χρονιὰ ποῦ τὸ πρωτοακούσατε!

Δούκισσα τῶν Σαλόνων

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ

Εἶχα τὸ μέτωπο ἀκουμβισμένο ἐπάνω στὸ γυαλὶ τοῦ παραθύρου, καὶ μὲ λυπημένη καρδιὰ ἔβλεπα ἔξω τὲς καταστροφὲς τοῦ βορριᾶ ποῦ φυσοῦσε μὲ μεγάλη μανία, λὲς κ' ἐμάλωνε μὲ τὰ στοιχεῖα.

Τὰ δένδρα στὸ δρόμο ἔγερναν ὥς τὴ γῆ σὰν σπασμένα.

Καὶ τὰ πουλάκια τρομαγμένα πετοῦσαν γοργὰ στὴ φωλιά τους.

Ὁ ἄσπλαγχνος βορριᾶς ὥς κι' αὐτὴ τὴ μαργαρίτα, ποῦ εἶχα ἐγὼ φυτεύσῃ καὶ τόσο πολὺ ἀγαποῦσα, τὴν ἔσπασε.

Ὁ οὐρανὸς εἶνε σὰν μολυβένιος· κι' ὁ ἥλιος ποῦ μόλις φαίνεται ἀπὸ τὴν ἄκρη μιᾶς νεφέλης, θὰ δύσῃ· αἱματωμένος εἶνε, λὲς κι' αὐτὸς μὲ τὴ φύσι λυπημένος εἶνε.

Ἄχ, μιὰ τέτοιο μελαγχολικὴ μέρα ἔδυσε ἡ ζωὴ τοῦ ἀγαπημένου μου μπαμπᾶ.....

Κι' ἀγαπῶ τὸν μελαγχολικὸ καὶ βαρυστέναχτο χειμῶνα, γιατ' εἶνε τὸ αἰώνιο μνημόσυνό Του.

Γλυκεῖα Ἐλπὶς

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΜΟΥ

Εἶχα μεγάλη χαρὰ ἐκείνη τὴν πρωτοχρονιά, γιατὶ ἔκλειγα τὰ δεκαπέντε καὶ ὁ μπαμπᾶς μοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ μίαν ὡραίαν πολιτικὴν φορεσιάν. Πραγματικῶς, τὸ πρωὶ ἐκτύπησαν ἀλληλοδιαδόχως τὴν πόρτα μας ὁ ράπτης, φέρων μίαν καινουργῆ ἐνδυμασίαν, καὶ ὁ καπελλᾶς ἕνα σκληρὸ καπέλλο, φυλαγμένο μέσα σὲ μιὰ κάτασπρη καπελιέρα. Ὅσο γιὰ τὸ μπαστοῦνι, αὐτὸ θὰ τὸ ἔφερνε ὁ μπαμπᾶς τὸ μεσημέρι.

Ἀντίο λοιπὸν πλέον ναυτικά! ἀπὸ τῆς ἑπομένης θὰ εἶμαι ἕνας κομψὸς νεανίσκος· αὐτὸ ἐσκεπτόμην, καὶ ἡ καρδιά μου ἐπλημμύριζεν ἀπὸ χαρά.

Τὸ μεσημέρι ἄργησε λίγο ὁ μπαμπᾶς, καὶ ἡ μαμμὰ ἔβαλεν ἐμένα καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου νὰ φᾶμε. Ἐφάγαμε μὲ ἡσυχία καὶ χωρὶς κανένα ἐπεισόδιον. Ὅταν ὅμως ἦλθεν ἡ σειρὰ τῶν γλυκῶν, ἄ, τότε ὅλα κι' ὅλα, ἐγὼ ἤθελα τὰ περισσότερα. Καὶ ἡ γρίνια ἄρχισε μὲ ὅλην της τὴν ἐπισημότητα.

Ὁ μικρός μου ἀδελφὸς ἦτο ἕτοιμος νἀρχίσῃ τὰ κλάμματα γιὰ τὴν ἀδικία ποῦ τοῦ ἔκανα, ὅταν ἡ πόρτα τῆς τραπεζαρίας ἀνοιξε, καὶ ἐνεφανίσθη ὁ μπαμπᾶς, κρατῶν τὸ μπαστουνάκι.

— Τὰ ἤκουσα ὅλα, μοῦ εἶπε σοβαρά, καὶ βλέπω, ὅτι ἀκόμη δὲν εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος γιὰ νὰ φορέσῃς πολιτικά!

Καὶ τὸ ὡραῖον μπαστουνάκι ποῦ θὰ ἐστηριζόμουν τόσον εὔμορφα εἰς τὰ χέρια μου, ἐδοκίμασε τὴν ἀντοχήν του στὴν πλάτη μου.

Ἀγεβλήθη λοιπὸν ἡ ἐξωτερική μου μεταμόρφωσις διὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνον ἐμεγάλωσα καὶ τὰ ροῦχα δὲν μοῦ κάνανε πιά, τὰ φύλαξα πρὸς ἀνάμνησιν. Τώρα, κάθε φορὰ ποῦ ἀνοίγω τὸ σεντοῦκι καὶ βλέπω τὰ ροῦχα καὶ τὸ μπαστουνάκι, ἀναπολῶ τὰ εὐτυχῆ ἐκεῖνα παιδικά μου χρόνια κλ...τὸ πρωτοχρονιάτικο ἐκεῖνο ξύλο...

Λατρευτὴ Σταυροφόρα

Η ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

Ἡ βοσκοποῦλα ἡ γλυκειὰ
τοῦ κάμπου ἡ θυγατέρα,
βόσκει τ' ἀρνάκια τὰ λευκὰ
στὴ ρεμματιὰ κεῖ πέρα.

Ἔχει τὸν οὐρανὸ σκεπὴ
τοὺς κάμπους γιὰ παλάτι,
τὴ χλόη τὴ πρασινωπὴ
τὴν παίρνει γιὰ κρεββάτι.

Ἀπ' τὸ χωριὸ φεύγει πρωὶ
γυρίζει κάθε βράδυ
μὲ τὸ ἀγαπημένο της
τ' ὁλόλευκο κοπάδι.

. . . Καὶ τραγουδεῖ ὁλημερὶς
μὲ τὴ γλυκαιὰ φλογέρα,
ἕνα γλυκύτατο σκοπὸ
ποῦ σβύνει στὸν ἀέρα . . .

Γυιὸς τοῦ Ἴσκιου

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

Κάθε πρωΐ, σὰν πήγαινα στὸ σχολειὸ χαρούμενος, μὲ τὰ βιβλία στὸ χέρι, καὶ στὸ νοῦ μου τὸ μάθημα τῆς ἡμέρας, διάβαινα σιμὰ ἀπὸ ἕνα δέντρο, ποῦ ἤτανε ἴσαμε κεῖ πάνω καὶ εἶχε κάτι κλαδιὰ ποῦ ἔγερναν ὥς κάτω στὴ γῆ. Ἐκινοῦντο μὲ τὸν ἀγέρα ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου· πόσο μ' ἄρεσε νὰ βλέπω ἀνθισμένα τὰ κλαδιά του!..

Μιὰ μέρα τὴ χαρὰ μου τὴ διεδέχθηκεν ἡ λύπη καὶ πήγαινα σκυμμένος, λυπημένος.... μὰ κεῖνα ἐκινοῦντο καὶ ψιθυρίζανε μεταξύ τους λόγια ποῦ δὲν τὰ καταλάβαινα, καὶ νομίζοντας πῶς ἤσανε λόγια χαρᾶς, σκεπτόμουνα τὶ εὐτυχισμένο ποῦ εἶνε . . .

Τὸ σχολειὸ τελείωσε, ἤλθαν παύσεις, γρήγορα περάσανε καὶ ξαναῆρθε τὸ σχολειό. Διαβαίνοντας ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ ἤτανε τὸ δέντρο τὸ εὐτυχισμένο, δὲν τὸ εἶδα... Τὸ εἴχανε κόψει γιὰ ν' ἀνοίξῃ ὁ δρόμος.

Τότε μὲ θλίψι θυμήθηκα τὴν ἡμέρα ποῦ τὸ ἐμακάρισα τὸ φτωχὸ τὸ δέντρο... Ἀλήθεια τί εὐτυχισμένο ποῦ ἤτανε!..

Ἐθνικὸς Ὕμνος

ΕΒΓΗΚΕ ΑΣΠΡΟΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ἡ παροιμία «ἐβγῆκε ἀσπροπρόσωπος» λέγουν ὅτι προῆλθεν ἐκ τοῦ ἑπομένου περιστατικοῦ.

Ὀθωμανός τις ἀναχωρῶν ἐκ τῆς πατρίδος του, ἀνέθεσε τὴν ἐπιτήρησιν τῶν προβάτων του εἰς ἕνα φίλον του. Οὗτος ὅμως πωλήσας τὰ πρόβατα, ἐσφετερίσθη τὸ ἀντίτιμον. Μετὰ τινα καιρόν, ἐπανελθὼν ὁ κύριος τῶν προβάτων, ἐκάλεσε τὸν φίλον του νὰ τῷ τὰ παραδώσῃ. Αὐτὸς ὅμως ἐνεφανίσθη κρατῶν δοχεῖον γιαούρτης καὶ τῷ εἶπε: «Φίλε μου ἔμαθα ὅτι ἀπέθανες καὶ ἐμοίρασα τὰ πρόβατά σου εἰς τοὺς πτωχούς. Ὅ,τι μοῦ ἀπέμεινεν εἶνε αὐτὴ ἡ γιαούρτη, τὴν ὁποίαν καὶ σοῦ φέρω.» Ὁ κύριος τῶν προβάτων, ὡς ἦτο ἑπόμενον, ὠργίσθη, καὶ λαβὼν τὸ δοχεῖον τῆς γιαούρτης, τὸ ἀνέτρεψεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ κατάχραστοῦ καὶ τὸν ἐξέβαλε τῆς οἰκίας. Διαβάτης, ἰδὼν αὐτὸν εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἠρώτησε τὴν αἰτίαν:

«Αἴ φίλε μου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, ὅποιος δίνει καλὸ λογαριασμό, βγαίνει ἀσπροπρόσωπος.»

Τοζέλλι

Ο ΕΚΔΙΚΗΤΗΣ ΣΚΥΛΟΣ

Ὁ Πλούταρχος διηγεῖται, ὅτι ὁ βασιλεὺς Πύρρος, κατὰ τὴν εἰς Ἰταλίαν ἐκστρατείαν του, συνήντησε σκύλον, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τριῶν ἡμερῶν ἐφύλαττε τὸ σῶμα τοῦ δολοφονηθέντος κυρίου του, ἄνευ τροφῆς καὶ ὕδατος. Καταπλαγεὶς ὁ Πύρρος ἐκ τῆς ἀφοσιώσεως τοῦ ζώου, διέταξε τὸ στράτευμα νὰ παρελάσῃ βραδέως. Οὕτως ὁ σκύλος ἀνεγνώρισεν εἰς ἕνα ἐκ τῶν στρατιωτῶν τὸν δολοφόνον, τὸν ὁποῖον καὶ ἤρπασεν ἀπὸ τὸν λαιμόν.

Ἀρίων

ΛΑΚΩΝΙΣΜΟΣ

Δύο Ἄγγλοι κουάκεροι ἀπεχωρίσθησαν μὲ τὴν ὑπόσχεσιν νἀλληλογραφῶσιν. Ἀνυπόμονος ὁ εἷς νὰ λάβῃ εἰδήσεις τοῦ συντρόφου του, ἀλλὰ πιστὸς εἰς τὸν λακωνισμόν, ἀποστέλλει εἰς τὸν ἄλλον φύλλον χάρτου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε χαράξῃ μόνον ἓν ἐρωτηματικόν. Ὁ δεύτερος, ἐννοήσας τελείως, ὅτι τὸ ἐρωτηματικὸν ἐσήμαινε «τί νέα;» καὶ διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν τοῦ φίλου του, τῷ στέλλει διὰ τοῦ ἑπομένου ταχυδρομείου καὶ αὐτὸς φύλλον χάρτου ἐντελῶς ἄγραφον. Τοῦτο ἐσήμαινε: «τίποτε!»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) ***Ἀεροπεζοναύτης***

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τἄμαθες; ὁ Νῖκος κατάπιε ἕνα ποντικάκι!

— Καὶ τώρα;!!

— Ὁ γιατρὸς τοῦ εἶπε νὰ καταπιῇ καὶ μιὰ γάτα!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κεφαλληνιακῆς Αὔρας

ΠΟΛΥΠΑΘΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

Πολύπαθη Πατρίδα μας, στὰ λόγια αὐτὰ ἀποκρίσου:

«Ἂν λιγοστοὶ εἶν' οἱ φίλοι σου κι' ἀμέτρητοι οἱ ἐχθροί σου
κι' ἂν σ' ἐφαρμάκωσε' ἡ σκλαβιὰ τόσα καὶ τόσα χρόνια
κι' ἂν σοῦστρεψε τὴ ράχη της τοῦ κόσμου ἡ καταφρόνια
κι' ἂν στήνουνε στὸ δρόμο σου σὲ κάθε βῆμα φράχτη
κι' ἂν κάθε μάχης ἡ φωτιὰ τώρ' ἀπομένει στάχτη,
ποιὸς τοὺς ἐχθρούς σου κἄποτε φίλους σου θὰ τοὺς κάνῃ,
ποιὸς τὸ φαρμάκι τῆς σκλαβιᾶς θὲ νὰ σοῦ τὸ γλυκάνῃ
καὶ ποιὸς τὴν καταφρόνια των σὰν ἄχνα θὰ σκορπίσῃ
καὶ ποιὸς μέσ' ἀπ' τὴ στάχτη, ποιός, φωτιὰ θ' ἀνάψῃ πάλι;»

Κ' εἶπεν ἐκείνη θαρρετὰ καὶ μὲ φωνὴ μεγάλη:

«Ἐσεῖς, παιδιά μου! ἂν ἔχετε κἰ ἀγάπη στὴν Πατρίδα
κ' ὑποταγὴ στοὺς νόμους της καὶ στὸν Θεὸν ἐλπίδα.»

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΤΑ ἑξῆς μοῦ γράφει ὁ ***Πλοίαρχος Νέμος*** (πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστειλα ἐκ νέου τὸ 3ον φυλλάδιον:) «Ξεχωριστὴν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμεν ἡ Σελὶς Συνεργασίας Συνδρομητῶν. Πόσον διαφέρει ἀπὸ τὰς Συνεργασίας Συνδρομητῶν εἰς ἄλλα περιοδικά! Διότι ἐκλεκτικότης αὐστηρὰ καὶ ἀμερόληπτος ἐπικρατεῖ εἰς τὴν ἰδικήν μας. Διαβάζει κανεὶς πραγματικῶς κάτι τί, ἂν ὄχι τὸ ἔξοχον, ἀλλὰ ἐπιμελημένον καὶ καλλιτεχνικόν, ἀφελὲς καὶ ὡραῖον.»

Καὶ ἡ ***Τρελλὴ Νειότη*** συμφωνεῖ ὅτι τὰ δημοσιευόμενα εἰς τὴν Σ. Σ' Σ. καὶ προπάντων τὰ πρωτότυπά της, εἶνε χαριτωμένα. Διότι ἡ ***Τρελλὴ Νειότη*** δὲν ἀγαπᾷ πολὺ τὰς μεταφράσεις, καὶ ἔχει δίκαιον. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ, ὅταν τὰ πρωτότυπα δὲν ἀρκοῦν διὰ νὰ ποτελέσουν μίαν σελίδα ***ποικίλην*** ὅπως πρέπει νὰ εἶνε; Ἂς εἶνε ὅμως· εἴμεθα εἰς τὴν ἀρχήν. Ἀργότερα ἐλπίζω ὅτι θὰ ἔχωμεν ἀκόμη καλλίτερα ἀποτελέσματα.

Μὲ γειὰ στὸ καινούργιο σπίτι, ***Ἰδανικότης***! Πολὺν καιρὸν εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς, ἀλλ' ἡ ὡραία ἐπιστολή σου μὲ ἀπεζημίωσε. Ἡ νέα φωτογραφία σου ἐλήφθη.

Αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν, ***Ροδοπαία Ἑλληνοπούλα***. Εὔχομαι περαστικά, ἀλλά...νὰ γιατρευθῇς καὶ ἀπὸ τὴν τεμπελιάν. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ ἐλπίζω ὅτι τὸ ξεσπάθωμά σου θὰ εἶνε ἀποτελεσματικόν. Ἡ φωτογραφία ἐλήφθη.

Δοξασμένη Γαλανόλευκη, σοῦ ἔχω ἐγκρίνῃ δύο-τρία κομμάτια, καὶ περιμένω εὐκαιρίαν νὰ τὰ δημοσιεύσω. Καθὼς σᾶς εἶπα, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιεύωνται ἀμέσως ὅλα τὰ ἐγκρινόμενα. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν ἀνάγκην τῆς Σελίδος. Ὥστε πρέπει νὰ ἔχετε ὑπομονήν.

Ἀμάραντο Λουλοῦδι, σήμερα σοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου. Τὸ γραμματάκι σου πολὺ εὔμορφο. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ διαπρέψῃς καὶ σὺ εἰς τὸν κύκλον μας, ὅπως ἄλλοτε ὁ ἀδελφός σου.

Τόσο πολὺ ἐβάσταξεν αὐτὴ ἡ ἀδιαθεσία, ***Αἰγυπτία Ἀριστοκρᾶτις***;.. Δὲν σὲ εἶχα λησμονήσῃ, ἀλλὰ νὰ μοῦ γράφῃς κάπου-κάπου, διότι ἂν ξαναρχίσῃς πάλιν τόσο, δὲν ἐγγυῶμαι τίποτε...

Φίλη τῶν Ζῴων, αὐτὸ εἶνε τὰ πολλὰ-πολλά; Δέκα λόγια μόνον;.. Ἂς εἶνε ὅμως, «οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ»· ἡ ἐπιστολή σου φανερόνει ὅλην τὴν ἀγάπην σου, καὶ δι' αὐτὸ μ' εὐχαρίστησε πολύ.

Φασαρίων, σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις. Χαριτωμένο τὸ ψευδώνυμό σου, ἀφοῦ μάλιστα τὰ τρία πρῶτά του γράμματα εἶνε τἀρχικά σου. Γράφε μου.

Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὸ ξεσπάθωμα, ***Κρητικὴ Ἀκρογιαλιά***. Δωδεκατελίδια φυλλάδια, ἀνταμείβουσα τὸν ζῆλον τῶν φίλων μου, σκοπεύω νὰ ἐκδίδω συχνά. Ἀρκεῖ νὰ ξεσπαθώνετε!

Καὶ ἡ ***Μητρικὴ Στοργή***, καθὼς μοῦ γράφει, τόρα ποῦ μπῆκε 'στὸ ξεσπάθωμα, δὲν τὸ εὑρίσκει διόλου δύσκολον. Διότι, λέγει, «περὶ τῆς Διαπλάσεως εἰμπορεῖ κανεὶς πάντοτε νὰ λεγῃ ὅ,τι καλὸν φαντασθῇ, χωρὶς φόβον νὰ πέσῃ ἔξω». Τὴν εὐχαριστῶ πολύ. Ἀλλὰ τὴν Σημείωσιν τῶν Εὐσήμων της τὴν ἔλαβα κατόπιν ἑορτῆς.

Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ, ***Φουστανέλλα τοῦ Βύρωνος***, ἐπιμέλεια, ὑπομονὴ κ' ἐπιμονή. Δὲν πρέπει νὰ χάνῃ κανεὶς τὸ θάρρος του ὅταν δὲν τοῦ ἐγκρίνω κάτι διὰ τὴν Σ.Σ.Σ., ἀλλὰ νὰ προσπαθῇ νὰ κάμῃ ἄλλο καλλίτερον.

Καὶ μένα δὲν μοῦ ἀρέσει ἡ εἰρωνεία. ***Γυιὲ τοῦ Ἴσκιου***, συμφωνῶ δὲ μὲ αὐτὰ ποῦ λέγει ὁ Ἀμερικανὸς διὰ τὸ Λεύκωμα. Ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου εἰς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος πολὺ ἐχάρη καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ σοῦ ἀπαντήσῃ.

Μ' ἐνθυμήθης τελοσπάντων, ***Ἠχὼ τῆς Αἴμνης***; Ἔλα τώρα, βάλε τὰ δυνατά σου νὰ γράψῃς κάτι τι διὰ τὴν Σ.Σ.Σ. Περιμένω.

Πολὺ ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: ***Αἰγόκλημα, Λουλοῦδι τοῦ Βράχου, Πονεμένη Ψυχή, Ἀσκὴ τοῦ Βέγα, Ἀϊοὺς Χανούμ***. Ἀλλὰ ὁ χῶρος δὲν μοῦ ἐπιτρέπει νὰ τοὺς ἀπαντήσω σήμερον ἐκτενῶς. Ἐπιφυλάσσομαι ὅταν μοῦ ξαναγράψουν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὸ παληκάρι» τῆς ***Βάρκας τοῦ Κανάρη*** — «Ὁ Γκονδινὲ καὶ ὁ θυρωρός του» μετάφρασις τῆς ***Ἐξοχίστου Ἀτθίδος***· — «Μουσικὴ Παρατήρησις» τοῦ ***Ἀεροπεζοναύτου***· — «Τραγουδάκια τῶν Ὡρῶν» τοῦ ***Ἀθανασίου Διάκου***· — «Συμβουλαὶ πρὸς Παιδία» μετάφρασις τῆς ***Παλαιούσης Ἑλλάδος***· — «Τὸ Φεγγάρι» τῆς ***Μιᾶς τῶν Χαρίτων***· — «Ἡ Σελήνη διηγεῖται» μετάφρασις τῆς ***Μακεδόνισσας***· — «Ὁ σκύλος Βόβ» μετάφρασις τοῦ ***Ἀστέρος τοῦ Βέγα***· — «Ὁ σταυρὸς του» καὶ «Τὰ φτερὰ τοῦ ὕπνου» τοῦ ***Ἐλευθέρου Ἕλληνος***· — «Τὰ στρογγυλὰ αὐγὰ» τοῦ ***Σημαιοφόρου Ἕλληνος***· — Τὸ «Σύμβολον τῆς Πίστεως» καὶ ἡ «Ἀγριεμένη θάλασσα» τοῦ ***Ταπεινοῦ Κυρίου***· — «Ἀνέκδοτον» τοῦ ***Πανελλήνιου Ὀνείρου***· — καὶ «Ἑσπέρα-Πρωΐα» τῆς ***Λατρευτῆς Σταυροφόρας***.

Ἀπορρίπτονται: «Δοξασμένη Φουστανέλλα» (νὰ εἶνε ἄρά γε ἱστορικόν;) — «Περίεργος ἐκδίκησις» (ἀντιπαιδαγωγικόν.) — «Ἡ πρώτη τοῦ Ἔτους» (παράκαιρον.) — «Μιὰ μητέρα» (λανθασμένοι στίχοι.) — «Σὲ μιὰ ἥλιου δύσι» (κοινόν.) — «Ὁ φαρᾶς» (ἄτεχνον.) — «Ἡ μικρὰ Λαίμαργος» (πολὺ ξενικόν.) — «Τὸ δῶρον τῆς Μαριέττας» (ὡραῖον ἀλλὰ παράκαιρον.) — «Ὡραία ἀπάντησις». — «Ἡ ἄρκτος καὶ οἱ δύο φίλοι» (ὡραῖον ἀλλὰ γνωστόν.) — «Ἐκφώνησις πρὸς τὴν Διάπλασιν» (ἄτεχνον) — «Παροιμία καλῶς ἐφηρμοσμένη». — «Φαντασίας φτερούγισμα» (ἀκατάστατη ἡ γλῶσσα.) — Παιδικὰ Πνεύματα διαφόρων, γνωστότατα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1910. "Οσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγόρ·α, καὶ ὅσα ἀπ' κ. εἰς κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: ***Εἰλικρινὴς Φιλία***, α (Μ. Δ.) ***Φουστανέλλα τοῦ Βύρωνος***, κ (Η! Δ! Ν!) ***Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς***, κ. (Ο. Β.) ***Παμβῶτις***, κ. (Α. Σ.) ***Ἡ Δύναμις τῆς Θελήσεως***, κ. (ᾧ ᾧ) ***Σκληρὰ Πραγματικότης***, κ. (+ +) ***Ἀετινὴ Νύξ***, κ. (Σ. Σ.) ***Φοίβη***, κ. ***Ἐαρινὴ Ζωή***, κ. (Α. Β.) ***Φλογέρα τοῦ Βασιλῆ***, α. (Ι. Ν.) ***Χαιρετισμὸς τῆς Ἡλιογέννητης***, α. (Γ. Ν.) ***Ἀνατέλλουσα Σελήνη***, κ. (Β. Κ.) ***Νεοπτόλεμος***, α. (χ+βχ+γ=0) ***Ξυλόκοιττα***, α. (Θ. Κ. Χ.) ***Πανελλήνιον Ὄνειρον***, α. (Π. Σ.) ***Ἀμάραντο Λουλοῦδι***, α (Π. Κ.) ***Κομήτης τοῦ Χάλλεϋ***, α. (Γ. Β.) ***Εὐγνωμονοῦσα Φίλη***, κ. (Ξ. Δ.) ***Ἀργυρόχρουν Κῦμα***, κ. (Μ. Λ.) ***Ὡραία Ἀμαζών***, κ. (Μ. Χ.) ***Γαληνιαία Θάλασσα***, κ. (Γ. Κ.) ***Ἄγνωστος***, α. (Ε. Ν.) ***Ὠχρόλευκη Ἀχτίδα***, κ (Κ. Ν.) ***Μυροβόλος Ἰτέα***, κ. (Β. Ν.) ***Νέον Βυζάντιον***, α. (Τ.Χ.) ***Παλίρροια***, α. (Α. Π.).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: ***Ροδοπαία Ἑλληνοπούλα***, κ. ***Φίλη τῶν Ζῴων***, κ. ***Μαρμαρωμένος Βασιλιᾶς***, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ὁ ***Θρίαμβος τῆς Ὀρθοδοξίας*** (0) μὲ ***Δοξασμένην Γαλανόλευκον***, ***Δακρύβρεκτον Κρητικὴν Σημαίαν***, ***Ἰδανικότητα***· — τὸ ***Λουλοῦδι τοῦ Βράχου*** (0) μὲ ***Μαῦρα Μάτια***, ***Βασίλισσαν τῆς Καλλονῆς***, ***Λούκισσαν τῶν Σαλόνων***, ***Ρηγολέττον***, ***Τυρὸλ Καπέλο***, ***Δημοκρατημένην***, ***Ζιλχὰ Χανούμ***, ***Κίρκην***, ***Αἰγόκλημα***, ***Ἰδανικότητα***· — ἡ ***Φουστανέλλα τοῦ Βύρωνος*** (0) μὲ ***Λούκισσαν τῶν Σαλόνων***, ***Μπαρουτοκαπνισμένην Γαλανόλευκον***, ***Ἡρωΐδα τοῦ Μεσολογγίου***, ***Δημοκρατημένον***, ***Αὔραν Πριγκιπονήσων***, ***Ἑλληνόπαιδα***· — ἡ ***Φοίβη*** (0) μὲ ***Βασίλισσαν τῆς Καλλονῆς***, ***Δημοκρατημένην***, ***Σιλφίδα***· — ἡ ***Μία τῶν Χαρίτων*** (0) μὲ ***Φλάμπουρο τῆς Δευτεριᾶς***, ***Αἰγυπτίαν Βασιλόπαιδα***, ***Μασκώτ***, ***Ἰδανικότητα***, ***Ρηγολέττον***.

Ἡ Διόπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Ἀγριολούλουδο*** (ἔστειλα· κανεὶς Διαγωνισμὸς δὲν ἀποκλείει ἄλλον·) ***Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*** (ὄχι δά, δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη νὰ μοῦ γράφῃς ἀραιότερα· συχνότερα μάλιστα·) ***Εὐγνωμονοῦσαν Φίλην*** (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) ***Τοζέλι*** (τὰ ὡραῖα σου λόγια μὲ κάμνουν εὐτυχῆ·) ***Ρήγα Φεραῖον*** (ἐλήφθη·) ***Κάρμεν*** (καὶ ὁ Ξ. θὰ ἤθελε πολὺ νὰ παρευρίσκετο, διὰ ν' ἀκούσῃ τὰς ἐντυπώσεις σου· περιμένω τὸ ὑποσχεθέν·) ***Μίαν τῶν Χαρίτων*** (ποῦ ἐχόρευσε τόσον πολὺ εἰς τὴν ἀπογευματινὴν τῆς «Ὡραίας Χίου»·) ***Παλαίουσαν Ἑλλάδα*** (δὲν ἔγεινεν ἀκόμη αὐτὸς ὁ Διαγωνισμός, διότι τὰ συναχθέντα χρήματα δὲν ἀρκοῦν· ἴσως διὰ νέας ἑορτῆς θὰ συμπληρωθῇ τὸ ποσὸν καὶ τότε θὰ γίνῃ·) ***Ἀπελπιν Ἐλπίδα*** (ἔστειλα·) ***Ἐρρῖκον τῆς Ναβά-***

ρας (ἐλήφθη·) *Ἀνατέλλουσαν Σελήνην* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Ἐαρινὴν Ζωὴν* (χάρτην λύσεων ἔστειλα· ἐλήφθησαν τὰ φυλλάδια; βεβαίως, εἰμπορεῖς νὰ συμπεριλάβῃς τὸ αἴνιγμά σου εἰς τὴν Συλλογὴν ποῦ μοῦ ἑτοιμάζεις διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν·) *Ναπολέοντα Βοναπάρτην* (ἔλαβα·) *Φοίβην* (νὰ σοῦ ζήσῃ ἡ ἀνεψούλα καὶ μὲ τὸ καλὸ νὰ τὴν κάμῃς καὶ συνδρομήτριαν·) *Γ. Ἀλ. Κ.* (ἔλαβα·) *Γλυκοχάραγμα* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Σημαιοφόρον Ἕλληνα* (ὡραιοτάτη αὐτὴ ἡ διπλῆ εἰκὼν καὶ θέλω νὰ τὴν δημοσιεύσω· στεῖλέ μου, ἂν εἰμπορῇς, τὸ πρωτότυπον, καὶ ἔννοια σου, ἐγὼ τὴν μικραίνω·) *Ἑλληνικὴν Δόξαν* (τώρα εἶνε ἀργὰ καὶ διὰ τὰ Εὔσημα καὶ διὰ τὴν εἰκόνα τοῦ Συμπλέγματος· μὴ μὲ ξεχνᾷς!) *Παμβώτιδα* (σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ περιμένω·) *Ἔγγονον Αὐτοκράτορος* (ποῦ εἶνε πράκτωρ μου· καὶ ἔχει τώρα 21 ἀγοραστάς· μπράβο τοῦ!) *Χιώτικο Ἀκρογιάλι* (ἐμπρὸς λοιπόν, νὰ τοὺς δείχνῃς τὰ φυλλάδιά σου, διὰ νὰ πείθωνται·) *Πίστις-Πατρὶς* (κρῖμα ποῦ δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω τὰ ὡραῖά σου ἐνθουσιώδη λόγια!) *Πεταχτὴν Νεραϊδούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα· ἀπόδειξίν σου ἔλαβεν ὁ πληρώσας·) *Ἱερὰν Φλόγα* (ἐγκάρδια συγχαρητήρια διὰ τοὺς εὐτυχεῖς ἀραβῶνας τῆς ἀδελφῆς σου·) *Ἐξόριστον Ἀτθίδα* (ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολύ· ναί, ἡ περὶ ἧς μ' ἐρωτᾷς εἶνε ἀκόμη συνδρομήτριά μου·) *Σιλφίδα* (ἔστειλα·) *Ἤρωα τοῦ Εἰκοσιένα* (ἐλήφθησαν·) *Μαραθωνομάχον* κτλ κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18 Ἰανουαρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 9 Φεβρουαρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 16 Φεβρουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 7 Μαρτίου.

68. Λεξίγριφος.

Τραγικὸν μεγάλον ξένον
Εἰμπορεῖς νὰ φανερώσῃς,
Συριγμὸν, χρήσιμον ζῷον
Καὶ στοιχεῖον ἂν ἑνώσῃς.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δάφνης Κλωνάρι

69. Στοιχειόγριφος.

Φυτὸν εἶμαι καὶ σ' ἑνδύω,
Ἀπ' τὰ γράμματά μου δύο
Ἐὰν τώρα μοῦ ἀφαιρέσῃς,
Ὅ,τιδήποτε νὰ γράψῃς
Ἐπ' ἐμοῦ θὰ εἰμπορέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Μιᾶς τῶν Χαρίτων

70. Μεταγραμματισμός.

Ἂν μάφισῃς ὅπως εἶμαι,
Τὸ Αἰγαῖον μὲ περιβρέχει·
Ἂν τὸ τρίτον μου ἀλλάξῃς,
Ἄψυχον ψυχὴν δὲν ἔχει
Καὶ ψυχὴν παίρνει καὶ τρέχει...

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Καυχήματος τῆς Ἠπείρου

71. Ἀναγραμματισμός.

Ἐὰν νησιοῦ τὰ γράμματα
Ὀλίγον τι κινήσῃς,
Ἐν ζῷον ἀπ' τὰ χρήσιμα
Ἐμπρός σου θὰ παντήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυάρχου τῶν Ἀστακῶν

72. Δημῶδες Αἴνιγμα.

Ἀητὸς νυχᾶτος
Νυχοποδαρᾶτος
Περπατεῖ καὶ κρίνει
Τὴ δικαισύνη.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σιλφίδος

73. Τρίγωνον.

* * * * * * = Φυτόν.
* * * * * = Μέρος τοῦ πλοίου.
* * * * = Μετοχή.
* * * = Ἀντωνυμία.
* * = Ἀντωνυμία.
* = Γράμμα.

(Καθέτως καὶ ὁριζοντίως ἀναγινώσκονται ταῦτα.)

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κάρμεν

74. Ἐπιγραφὴ

Ν Ι Ο Ν Μ
Ψ Ν Ο Α Η
Α Μ Τ Μ Α
Η Α Ο Ν Ψ
Μ Ν Ο Ι Ν

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἡλίᾳ Ν. Τερζάκη

75. Κρυπτογράφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 = Ἱερὰ πόλις.
2 8 4 6 = Ἀνθυγιεινόν.
3 2 5 10 7 = Ἀέρος ἢ ὕδατος.
4 8 4 3 4 6 = Τὸ πᾶν.
5 8 9 = Τὸ πᾶν.
6 7 8 4 6 = Φαινόμενον.
7 8 6 4 6 = Μέρος δενδρόφυτον.
8 4 1 10 4 6 = Νόσος.
9 8 4 6 = Χρήσιμον.
10 9 8 4 6 = Νῆσος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κωπηλάτου

76. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν μουσικὸν ὄργανον:

1, Γεωμετρικὸν σχῆμα· 2, Θηρίον· 3, Νῆσος τῆς Ἑλλάδος· 4, Πόλις τῆς Βοιωτίας· 5, Πόλις τῆς Ἀττικῆς· 4, Ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δ. Σ, Σαλαμάγκα

77. Μικτόν.

υαιι—κσμν—η—ιη—φρ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιώδους Κυπρίου

77. Γρῖφος.

1 1 1
Φ + ἄ 1 θεν : × 1
1 1 1

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μανδολινιστοῦ

Σημείωσις.—Σήμερον τελειόνει ὁ πρῶτος γύρος τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Ἐδημοσιεύθη δηλαδὴ μία Ἄσκησις ἐξ ἑκάστης Συλλογῆς. Ὥστε, ἂν δὲν εἶδε κανεὶς δημοσιευομένην μέχρι σήμερον Ἄσκησίν του, πρέπει νὰ συμπεράνῃ ὅτι *Σύλλογ. ἡ του δὲν ἐλήφθη* διὰ τὸν παρόντα Διαγωνισμόν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 6 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρόνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στῖχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαί.— Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Ἀνταλάσσω δελτάρια (καλλόνας) πανταχόθεν. Ἀπάντησις ταχεῖα καὶ ἀσφαλεστάτη. Ἡ διεύθυνσίς μου Ἀγγελικὴν Ν Γεωργοπούλου, Poste-Restante Πειραιᾶ. *(1.45)*

Ἠλλαξα ψευδώνυμον. *Παλαιοῦσα Ἑλλάς*, πρώην *Λάτρης τῆς Πατρίδος*. *(1,46)*

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΠΡΩΤΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΔΙΑ ΤΟ 1910

Κατὰ τὰ προκηρυχθέντα, τὴν 15 Ἰανουαρίου τὸ ἀπόγευμα, ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα οἱ ἀριθμοὶ 1 ἕως 1329, οἱ ἀντιστοιχοῦντες πρὸς τοὺς ἀριθμοὺς τῶν ἀποδείξεων πληρωμῆς, τὰς ὁποίας ἔλαβον οἱ πληρώσαντες μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης συνδρομὴν ἐτησίαν, ἐννεάμηνον, ἑξάμηνον ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας συμπεριελαμβάνετο ἡ 15 Ἰανουαρίου Ἐκληρώθησαν δὲ κατὰ σειρὰν οἱ ἑξῆς 50 ἀριθμοί:

647, ἐκέρδισεν ἐν ὡρολόγιον τῆς τσέπης.
1081, 63, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 40 κατ' ἐκλογήν του.
882, 217, 1123, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 25 κατ' ἐκλογήν του.
711, 397, 1273, 89, ἐκέρδισεν ἕκαστος τόμους Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης ἀξίας δραχμῶν 15 κατ' ἐκλογήν του
1310, 1185, 274, 775, 602, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ μίαν ἐτησίαν συνδρομὴν «Διαπλάσεως» τοῦ 1911.
466, 1270, 432, 25, 1322, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἀντίτυπον τοῦ «Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης».
573, 138, 1139, 564, 206, 1236, 613, 867, 184, 90, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Β' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων φρ. 3,50.
806, 298, 1250, 615, 742, 659, 303, 1013, 1187, 82, 1311, 825, 781, 699, 954, 508, 1044, 315, 953, 150, ἐκέρδισεν ἕκαστος ἀνὰ ἕνα τόμον Διαπλάσεως τῆς Α' Περιόδου ἐκ τῶν τιμωμένων 1 φρ.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ τῶν δώρων πρὸς μὲν τοὺς κατόχους τοῦ πρώτου καὶ τῶν τεσσαράκοντα τελευταίων ἀριθμῶν θὰ γίνῃ μαζὶ μὲ τὸ 9 φύλλον τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος, χωρὶς νὰ δικαιοῦται τις νὰ ζητήσῃ ἀντικατάστασιν τοῦ ὑπὸ τῆς τύχης ἀπονεμηθέντος αὐτῷ δώρου δι' ἄλλου, οὔτε ἴσης οὔτε κατωτέρας ἀξίας. Πρὸς δὲ τοὺς κατόχους τῶν ἀριθμῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκέρδισαν τόμους κατ' ἐκλογήν των, ἀπηυθύναμεν σήμερον ἐπιστολὴν παρακαλοῦντες αὐτοὺς νὰ μᾶς ὁρίσουν ποίους τόμους ἐπιθυμοῦν νὰ λάβουν.

Η ΠΡΟΣΕΧΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΚΛΗΡΩΣΙΣ τῶν Δώρων τοῦ 1910 θὰ γίνῃ τὴν 15 Ἀπριλίου καὶ θὰ λάβουν μέρος εἰς αὐτὴν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπλήρωσαν ἤδη, ἢ θὰ πληρώσουν μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς Κληρώσεως συνδρομὴν ἐτησίαν, ἢ ἐννεάμηνον, ἢ ἑξάμηνον, ἢ τρίμηνον, ἐντὸς τῆς ὁποίας νὰ συμπεριλαμβάνεται ἡ 15η Ἀπριλίου 1910. Εἶνε δὲ τὰ Δῶρα τῆς Δευτέρας Κληρώσεως ὅμοια μὲ τὰ τῆς ἀνωτέρω Πρώτης.

Τυπογραφεῖον Π. Α. ΠΕΤΡΑΚΟΥ, Ὁδὸς Σοφοκλέους 7, Στοὰ Πάππου.

Πωλεῖται διὰ τοῦ Πρακτορείου Λεπτὰ 10

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		*Ἐξωτερικοῦ:*	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10,—
Ἐξάμηνος. .	» 4,50	Ἐξάμηνος »	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος »	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος *Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰανουαρίου 1910* *Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 9*

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: *— Ὁ λοχαγὸς Λουδοβῖκος Κορμᾶς, κομιστὴς σπουδαίας ἐπιστολῆς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος πρὸς τὸν στρατηγὸν πρίγκιπα Μυράτ, πρόκειται νὰ διαοχίσῃ τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον μετημφιεσμένος εἰς ἐπαίτην Ἀτσίγγανον. Μίαν νύκτα ἐκκινεῖ ἀπὸ τὸ Αὐστριακὸν Μπραουνάου, ἀκολουθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ μικροῦ βοηθοῦ Τιάρκου, ὁ ὁποῖος τῷ εἶχε προμηθεύσῃ τὴν ἀτσιγγάνικην φορεσιάν, δανειοθεὶς αὐτὴν ἀπὸ τὸν βασιλέα τῶν Ἀτσιγγάνων καὶ πρῴην κύριόν του Βοδόγ. Καθ' ὁδὸν ὁ Τιάρκος λέγει πρὸς τὸν Κορμᾶν:*

—Ἔτσι εἴπαμε, λοχαγέ μου; Περπατῆτε περήφανα ὅπως στὴν παράτα, καὶ κτυπᾶτε κειόλα τὸ τακοῦνί σας. Δὲν περπατᾶνε ἔτσι οἱ ἀτσίγγανοι καὶ οἱ ζητιάνοι!

Ὁ Κορμᾶς ἀνεγνώρισε τὴν ὀρθότητα αὐτῆς τῆς παρατηρήσεως καὶ προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ τὸ βάδισμά του ταπεινότερον.

Ὅλην τὴν νύκτα ἐπεριπάτησαν οὕτω χωρὶς νὰ συναντήσουν ψυχήν. Μίαν στιγμήν, ἡ σελήνη ἀνεφάνη ἐν τῷ μέσῳ δύο νεφῶν. Ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν αὐτὸ φῶς, ὁ Τιάρκος διέκρινε μίαν σκιάν, *) ἡ ὁποία τοὺς ἠκολούθει. Ἐστράφη, καὶ τῷ ἐφάνη ὅτι εἰς τὴν σκιὰν αὐτὴν ἀνεγνώριζε τὸν Μονομμάτην. Ἀλλ' ἡ σελήνη ἐκαλύφθη καὶ πάλιν, ὁ δὲ μικρὸς δὲν εἶδε πλέον τίποτε κ' ἐπείσθη ὅτι εἶχεν ἀπατηθῆ.

«Ἀνόητος ποῦ εἶμαι! ἐσυλλογίζετο τρέχων ὁλονὲν διὰ νὰ προφθάνῃ τὸν ἀξιωματικόν... φαντάζομαι τώρα πῶς βλέπω παντοῦ αὐτὸν τὸν ζητιάνον. Μὰ τί μοῦ ἔκαμε, διὰ νὰ τὸν συλλογίζωμαι διαρκῶς;... Ἴσως ἔκαμα ἄσχημα ποῦ τοῦ ἐφανέρωσα τὴ μυστικὴ ἀποστολὴ τοῦ λοχαγοῦ μου... Μὰ ὄχι, ὄχι! εἶμαι βέβαιος... ὁ Μονομμάτης εἶνε καλὸς ἄνθρωπος!»

Κατὰ τὸ πρωί, ὁ Τιάρκος ἦτο πλέον κουρασμένος. Ὁ Κορμᾶς τὸ παρετήρησεν, ἀλλ' ὁ μικρὸς δὲν ἐννοοῦσε νὰ τὸ παραδεχθῇ.

—Μπορῶ νὰ περπατήσω ἀκόμη, εἶπε.

Ἐν τούτοις τῷ διέφυγεν αὐτὸς ὁ συλλογισμός:

— Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχω ἐδῶ, ἀντὶ τῆς Λέας, τὸ γαϊδοῦρί μου, τὸν Καρλῆ. Μ' αὐτὸ σίγουρα δὲν θὰ σᾶς ἔκαμνα νάργοπορήσετε!

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὅπως εἰς τὰ παραμύθια, ὅπου μ' ἕν κτύπημα τῆς μαγικῆς ράβδου ἡ καλὴ Μοῖρα πραγματοποιεῖ τὴν μόλις ἐκφρασθεῖσαν ἐπιθυμίαν, οἱ ταξειδιῶταί μας ἤκουσαν ὀπίσω των ποδοβολητὸν καὶ κακόηχον ὀγκάνισμα....

Ἐστράφησαν, καὶ ὁ Τιάρκος ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως: Το ζῷον, τὸ ὁποῖον ἤρχετο πρὸς αὐτοὺς ὁλομόναχον, ἦτο ὁ Καρλῆς! Μάλιστα, ὁ Καρλῆς, τὸ ἀγαπημένον γαίδουρι τοῦ Τιάρκου, τὸ ὁποῖον ὁ μικρὸς ἐφαντάζετο ἤδη εἰς τὸ Παρίσι, μὲ τὸ ἁμαξόσπιστον τοῦ βασιλέως Βοδόγ!..

Εὐθὺς μόλις ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο πράγματι ὁ Καρλῆς του, περιχαρὴς ὁ Τιάρκος καὶ χωρὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξήγησιν τοῦ θαύματος, ἐπήδησεν εἰς τὴν ράχην τοῦ τετραπόδου, καὶ ἐξηκολούθησαν ὁ-

«Ἡ Λευκοθέα τοὺς συνώδευσε μέχρι τῆς μικρᾶς θύρας.» (Σ.73, στ.β'.)

*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 72.